

BİNBİR ROMAN

6 - Temmuz - Çarşamba - 1949

Cilt: 3 - Sayı: 60 - 25 Kuruş

MUHAFIZLAR YARALA-
MIŞLAR.. ZAVALLI ÇOK
FECİ BİR HALDE.. HER
TARAFI KAN İÇİNDE..

AŞKIN ZAFERİ

AMAN ALLA-
HIM! HEMEN
GİDELİM...

NAİK.. BENİM
SADIK NAİK'İM
İŞTE GELDİM.

YÜZBAŞI BİR
MEKTUP VER-
MİŞTİ. MUHA-
FIZLAR YAKA-
LAYIP ALDI-
LAR.. BEN
YALNIZDIM..
VAZİFEMİ
YAPTIM.

NAİK!.. BUNUN
İÇİN ÜZÜLME..
SEN POL'ÜN NE-
REDE OLDUĞU-
NU SÖYLE

NUD MAĞA-
RASINDA..
CEVLANLAR
GÖLÜNDEN
SONRA.. ÖLÜ.
YORUM MİS..
YÜZBAŞIYA..
VAZİFEMİ
YAPTI.....

ONU KUR-
TARALIM.. BİR
DOKTOR ÇAĞIRIN

FAKAT ONU
ARMYORLAR.. DOK-
TOR ONU TEDAVİ
ETMEKTEN ÇEKİNE-
CEKTİR.

SEN ÇAĞIR.. ÇOK
PARA VADET..
NAİK'İ KURTARMAK
LÂZİM.

PEKİ...
GİDEYİM..

HELEN HEMEN AHİRA KOŞTU.

HELEN!.. DELİ Mİ
OLDUN? NEREYE
GİDİYORSUN?

POL'E...
ONU DERHAL
GÖRMEM LÂZİM.

POL GİZLENDİĞİ MAĞA-
RADAN HELENİN GELDİĞİ-
Nİ GÖRDÜ.

HELEN!

HELEN YAPTI
GIN PEK BELKE
BIR IS...
SANA BENI
ARAMA DEMIS
JINI

DAYANAMADIM
MERTSİZLİĞİ
ME BİR KURT
DÜŞÜRDÜ...
HEM SONRA
NEDEY?

İSTE BU SUALLERİNE
MARDUZ KALMAMAK İÇİN
KACTIM... BUNU SANA
NASIL ANLATAYIM BİLE
MEM Kİ...
HELEN! BEN
BAĞLIYIM

BAĞLIYIM
KİME?

ALLAHIM!...
BUNU SANA NASIL
ANLATMALI BİLMEM!
Kİ... HAYATIMDA BİR
SIR VAR... BUNU SANA
AÇAMAM HELEN...

BİR SIR MI?
YANI BİR
KADIN MI?

KADIN DEĞİL HELEN
HAYATIMDAKİ TEK
KADIN SENSİN... YE-
MİN EDERİM

FAKAT BİR KADIN
VAR ORTADA... YALAN
SÖYLEME POL...
ONU KÜGÜRÜŞÜ SA-
RAYINDA ARADIN...
KİM O? HİÇ OLMAZ
SA BUNU SÖYLE

SÖYLEYEMEM
HELEN...

ANMAN ALLAHIM NE
MÜTHİS... SEN SANA
MI DEĞİLSİN POL...

HELENİN KISKANÇ-
LIK DAMARLARI
KABARDI

BENİ BU ŞEKİLDE
ALDATAMAZSIN... SENİ
SEVİYORUM...
BUNU ÖĞRENMEK BE-
NİM HAKKIM...

ARKASI VAR

Mister ve Misis Donald Starkey 27 Haziran gecesi, Mountaine bulvarındaki köşkte, gece yarısı verecekleri eğlenceye, sizleri davetten şeref duyarlar. Bu eğlence, bir nevi maskeli balo olacağından, davetlilerin gangster kıyafetinde gelmeleri bilhassa rica olunur. Getirilecek, tüfek, tabanca ve makineli tabancalar, gardroba teslim olunacaktır.

27 Haziran gecesi, bir sürü sık ve modern otomobil, baştan aşağıya ışıklara boğulmuş Starkey villasının önüne yanaşır ve davetlileri bırakıp, bırakıp bir kenara çekiliyordu. Gardropta dev yapılı iki uşak, davetlileri, pek alışılmamış bir tarzda karşılayordular. İkisinin de ellerinde koca tabancalar vardı. Namluları gelenlere dikip:

« Eller yukarı! » diye bağırdıktan sonra silâhlarını alıyor; üstlerini, başlarını araştırıyorlardı. Davetliler de bu gangster balosunda sahibi gangsterler gibi görünmek için ellerinden geleni ardlarına komamışlardı. Çeşitli külhanbey kıyafetleri yanında, yüzü maskeli haydutlar ve bunların refakatlerinde de bir sürü, şüpheli kadınlara benzemeğe çalışmış, onlar gibi giyinmiş bayan gelmişti.

Gecenin saat ikisine doğru baloda neşe son haddine varmıştı. Orkestra pek mükemmeldi ve davetlilerin ağırlandıkları büfenin zenginliğini tarife imkân yoktu.

Çiftler, baygın bir rumba havasıyla dansettikleri sırada birdenbire, salının içinde gür bir ses çınladı:

« Kimse kımıldamasın!. Eller yukarı! »

Muzikacılar, ansızın durup başlarını salonun büyük kapısına çevirdiler. Kapıda eli makineli tabancalı dört adam belirmişti. Namlular, davetlilere doğru tutulmuştu. Bir an, bütün salon şaşırdı. Sonra, kendilerini toparlıyan davetliler, kahkahalarla gülmeğe koyuldular. Hattâ bazıları:

« Silâhları gardroba bırakın!. » diye bağırdı.

Orkestra da yeniden rumbasına başlamıştı. Lâkin aynı anda bir silâh patladı ve kurşun, piyanistin ayağının dibine, döşemeye saplandı. Aynı sert ses:

« Eller yukarı! » diye tekrar bağırdı.

Davetliler, gülümsemeği bırakmış ve gayri ihtiyarî ellerini havalandırmışlardı. Dört adamdan ikisi, sür'atle salonu dolaşarak davetlilerin üstlerini başlarını, hızlı bir taramadan geçirdiler ve bir sürü şişkin cüzdanla hârikulâde mücevher topladılar. Üstleri aranıp cüzdanları ve mücevherleri alınanlar, Starkey ailesinin sakada biraz ileri gittiği kanaatinde olduklarını acı tebessümlerle belirtiyorlardı. Nihayet salondakiler iyice soyulduktan sonra dört adam çekilip gitti ve herkes havada tuttuğu kollarını indirdi.

Donald Starkey de diğerleri gibi soyulmuştu ve acele, salondan çıktığı görüldü. Adamın gidişi, davetlilerin gözlerinden kaçmamıştı. Hep birden karısına dönmüşlerdi. Gülerek soranlar oldu:

«Bâri cüzdanlarımızla mücevherlerimizi birbirine karıştırmazlar da. kayıp filân zuhur etmese...»

Fakat hepsinin yüzünden endişeleri okunmuyor değildi. Halbuki Dinah Starkeyin bu temennileri dinleyecek hali yoktu. Bir koltuğa çökmüş:

« Eyvah!. İnci gerdanlığım gitti!. Haydut herifler gerdanlığı çaldılar! »

Diye sızlanıyordu. Korkak bir ses:

« Hangi haydutlar? » diye sordu. Dinah, telaşlı gözlerle baktı:

« Şimdi hepimizi soyan haydutlar.. Hangileri olacak? »

Bir an, ortalıkta, kurşun ağırlığında bir sessizlik hüküm sürdü. Sonra titrek bir ses, kekeledi:

« Ne diyorsunuz? Yani şahiden mi soyulduk? »

Dinah, bir müddet dalgın baktık-

tan sonra:

« Ayol şakadan soyulma olur mu?. dedi. Bu haydutluğu da balonun bir hususiyeti mi sandınız? »

Bu sözler üzerine salonda bağırtılar, feryatlar, küfürler ve kadınların isterik feryatları ayyuka çıktı. Bu kargaşalık arasında Donald Starkey de tekrar salona girmiş, so-

kafalıymışsın! »

Bu sert hücum, Dinah'yı biraz şaşırttı. Kocasını purosundan kalın du-manlar savurarak devam etti:

« Evet.. Sen hayli anlayıssız bir kadınsın!. Yani bu gece eğlencesini, keyfimdenden mi icat ettim sanıyorsun?. Bir şeyde hakkın var: Son dolarlarımı bunda erittim. Orası doğ-

« Ne parlak fikirlerin var ama?. Son dolarlarımız da eriyip gitti!.. »

luk yüzüyle davetlilerinden af dileyor ve hemen polise haber verdiğini anlatır sözler mırıldanıyordu. Tahkikata derhal başlanacaktı.

Dinah, odanın içinde bir aşağı, beş yukarı dolaşır ve arada bir kocasına yiyecekmişçesine nazarlar fırlatıyordu. Nihayet, bir an durdu ve rahat rahat havana yaprak sigarasını tütüren Donald'a:

« Dünyada senin kıratında bir budala görmedim!. dedi, Ne parlak fikirlerin var ama?. Şu parlak fikrin yüzünden hem son dolarlarımız eridi, hem de kıbar mahafildeki kredimiz sıfıra indi. Ahbaplarımız, bu gece eğlencesini asla affetmeyeceklerdir. Hele benim inci gerdanlığın gidişine ne diyeyim bilemiyorum! »

Adam, hiç istifini bozmadı:

« İnci gerdanlığın sahteydi! »

Dinah, patladı:

« Sahteliğini benden başka kimse bilmiyordu. Alık herif!. Başımıza açtığın işi görüyor musun?. Kimse bize selâm vermiyecek.. Yardımdan büsbütün ümit yok! Bu derece budala bir adama ne diye vardım yarabbi? »

« Sen, umduğumdan da daha kaz

ru.. Lâkin boşu boşuna değil. Onları sermaye olarak yatırdığım işten dünyanın parasını kazanacağım.. Ben neye gangster balosu yaptım sanıyorsun? »

Dinah omuz silkince adam devam etti:

« Tabii sen, hiçbir şey anlamamışsındır. Halbuki ben, bu gangster balosu sırasında hakikî gangsterler tarafından basılacağımızı tahmin etmiştim. Herifler, bu kadar zengin, gangster kılığında bir araya toplandığını duyarlar da bu fırsatı kaçırmıyordular mıydı?. Netekim bu hesabımın doğruluğu da meydana çıkmadı değil.. »

« Peki, çıktı da ne oldu? Buz gibi soyulduk! »

« Soyulduk ha.. Halbuki ben, iki uşağıma bu hususta kat'i emirler vermiştim... »

Bu sırada kapı çalınmıştı. Kadın, alaylı alaylı güldü:

« Galiba iki uşağın geldi! »

Hakikaten salona Bill ile Tom

girmişlerdi. Efendilerini hurmetle selâmladıktan sonra iri bir valizi getirip ayaklarının dibine bıraktılar. Donald:

« İş, aksamadan oldu mu? » dedi. Bill cevap verdi:

« Mükemmel oldu bayım!. Tam heriflerin çıkacağı kapının iki yanında gizlenmiştik Kerataları armut gibi avladık. Ellerinden mücevher ve cüzdan valizini aldık! »

« Ateş etmek de icap etmedi mi? »

Tom söylendi:

« Etmez olur mu Mister?. Makineli tabancalar biraz konuştu tabii.. »

Donald, memnun gülümsedi:

« Polis, herifleri yakalasa bile,

çaldıklarını asla bulamaz! »

Sonra iki uşağına izin verip ikisini de yolladı. Valizi açınca gayri ihtiyarî bir hayret ışığı çaldı:

« Görünüşe göre sana hakikî bir inci gerdanlık alabileceğim Dinah! »

Dinah, valizin içinin cüzdan ve mücevher dolu olduğunu görünce şaşmış ve kocasına sokulmuştu. Donald devam etti:

« Bill ile Tom babama ne kadar sadık iseler, bana da okadar sadakatle hizmet ederler. Vaktiyle babama da pek hizmetleri dokunmuştu.. »

Kadın sordu:

« Ya?!. Baban neciydi Donald? »

« Kaliforniyada at hırsızıydı Dinah!.. »

Yeni gelenler, demir bahçe kapısının üstünden aşmak niyetinde görünüyordular.

Hartigan: — Galiba Volfu buldular.. dedi. Bu tahminde yanılmamıştı. Koruluktan telaşlı telaşlı birisi çıkmıştı. Öteki üç kişi durdular. Sonra hep birlikte ağaçların altında kayboldular.

Hartigan kederli kederli içini çekti:

— Yazık oldu azizim. Yüzdük, yüzdük kuyruğuna geldik. Şimdi parşayı başkaları toplayacak. Öyle ya. Cimmi heriflerin eline geçerse, bizim yüzbin dolar mükâfat da sizlerömür demektir. Zaten delikanlı ne anlatırsa anlatsın müthiş bir rezâletin kopacağı muhakkak. Halbuki biz delikanlıyı bulmakla beraber, bu işin etrafında en ufak bir gürültü koparılmasına bile engel olacağımıza göre parayı da elden kaçırdık demektir.

Bir an durdu, sonra: — Ah, dedi. Volfcuğum sağ olsaydı da yüzbin değil, beş yüzbin dolar feda olsaydı.

Kant: — Al benden de okadar! dedi.. Fakat sonra, birdenbire arkadaşının kolunu sıktı:

— Bak bak! geliyorlar. İki Amerikan memuruyla arkadaşlarındaki üç adam. Şimdi koruluktan çıkmış, başlarında Brever olmuş halde bahçe kapısına doğru ilerliyorlardı.

Kant, sinir içinde: — Ne yapacağız? diye sordu. Hartigan: — Sen bekle!. dedi. Bekle ama kendini göstermel! Ben haber vereyim!

Kütüphaneye doğrulurken dışardaki beş adamın ayak sesleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Hartigan تنها şatoya bir kere daha baktı. Sonra hızla kütüphane odasına koştu. Lâkin içeriye girmedi. Çünkü odada kimsecikler yoktu.

Birden arkasında keskin bir zil sesi duyunca, gayri ihtiyarî titredi. Tam bu esnada Dö Kantiniyi de koşa koşa gelmiş:

— Kapının önündeler, diyordu. Dallas nerede? Ne yapacağız? Zil sesi, tekrar çınladı. Tepelerinde bir ses emretti: — Kapiyı açın!

Hartigan başını kaldırdı. Ve holü aydınlatan ampulün ışığında,

Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 42

merdivende Ceymis Feyni gördü. Başında yün beresi ve sırtında jile-si vardı. Tırabzanlara dayanmış onlara bakıyordu. Hartigan seslendi:

— Dallas nerede? Kız kardeşiniz ne oldu?

Şimdi hem zil çalıyor, hem de kapiya güm güm vuruluyordu. Merdivenden hızla inen delikanlı:

— Boşuna vakit kaybetmeyin! dedi. Beni sorarlarsa burada olduğumu söylersiniz.

Ve kütüphane odasına girip kayboldu.

İki arkadaş, birbirlerinin yüzüne baktılar. Sonra kapiya doğruldular. Fransız, kayıtsız bir tavırla kapının kollarını kaldırdı ve binbaşı da anahtarı çevirerek kilidi açtı.

Kapi ardına kadar açılmıştı. Daima sâkin görünen Brever bir iki adım attı. Hartiganı hemen tanıdı ve:

— Nasıl binbaşı, dedi. Ben size geleceğimi söylememiş miydim? Tabii ziyaretimizin sebebini biliyorsunuz. Evi arıyalım mı, yoksa delikanlıyı bize gönül rızasıyla teslim edecek misiniz? Çünkü artık onun burada bulunduğundan şüphem yok.

Hartigan: — Partiyi kazandınız azizim, buyurun! dedi..

Brever loş hole girince, etrafını süzdü. Arkadaşları da peşinden geldiler. Memur, gözlüklerinin üstünden binbaşıya baktı:

— Koruluktaki ölü, sizin arkadaşlarınızdan biri, değil mi? dedi. Kim öldürdü onu?

Binbaşı, sert, cevap verdi: — Grund öldürdü! Grund'a raslamadınız mı?

Amerikan memuru, başıyla hayırladı:

— Kaçtı mı? Jandarmalar Vildzeydeki cinayetler yüzünden harıl

harıl onu arıyor. Buraya bizden önce geleceklerdi ama, bizim otomobiller daha hızlı da... Ceymis Feyn nerede?

Hartigan cevap olarak:

— Dinleyiniz iki gözüm, dedi. Sizin bu çocuğu tevkif etmemeniz lâzım. İşte size, nasıl tuzağa düşürülüp beynine bir sille yiyerek bayıltıldığını ve nasıl soyulduğunu kendi ağziyle anlatsın. Yoksa vesikaları, sandığınız gibi kendi arzusuyla teslim etmiş değil. Tuzağa düştükten sonra gidip şeflerine vaziyeti anlatacakmış ama, kafasına yediği darbe yüzünden hafızasını kaybetmiş. Başı hâlâ sargılı.

Breverin kılı bile kıpırdamadı.

— Vah vah! Lâkin bu, birşey ifade etmez. Kendisini tevkif etmem lâzım. Nerede?

Tam bu esnada Ceymis Feyn kütüphanenin kapısında belirdi. Boşlukta yüzü sararmış görünüyordu. Brever, vilsona, delikanlının yanına ulaşmasını işaret ederken, binbaşıya döndü:

— Arkadaşım Ceymis Feyn Londrada görmüş.

Vilson, Amerikalı gencin yanına varınca kendisini takdim etti:

— Adliye nezareti namına geliyorum Mister Feyn. Adım Klarans Vilson. Bir kere Londrada sizinle konuşmaya gelmişim. Sefir, benimle konuşmaya sizi memur etmişti, hatırlıyor musunuz?

Delikanlı cevap verdi:

— Hatırlamaz olur muyum?

Şimdi de Brever ilerlemişti:

— Dahiliye nezareti sizi aratıyor Mister Feyn ve ben de sizi..

Sözünü tamamlıyamadı. Birdenbire dışardan akseden sağır bir gürültü, sesini bastırmıştı. Evin üstünden bir tayyare geçiyordu Dö Kantiniyi hole koştu. Hep peşinden seyirttiler.

Yalnız Brever yerinde kaldı. Cimmi, tayyare gürültüsünü duyunca yazıhaneye kadar gerilemişti. Bu sırada ufak bir madeni gürültü duyuldu. Sigara tablasının içine bir şey düşmüştü. Brever, bir iki adım atarak elini uzattı ve Hartigan, adamın elinde bir firkete bulunduğunu gördü. Memur, birdenbire eğilmiş ve Feynin başındaki yün bereyi çekivermişti. Bere çıkınca delikanlının yüzüne altın sarısında uzun saçlar döküldü.

Brever bir an sessiz kaldı. Bir Hartigana, bir de o zamana kadar Cimmi sandıkları genç kıza baktı. Nihayet:

— Siz onun kız kardeşisiniz, değil mi diye sordu.

Patrisya, sinirli bir kahkaha attı:

— Ah.. Şu melun firkete düşüp de beni ele vermeseydi..

Memur da am ediyordu:

— İkinciniz değil mi? Biliyorum ama bir an için unuttum işte! Doğrusu sizi burada bulacağımı da ummuyordum.

Sonra parmağıyla havayı gösterdi:

— Tayyare ile giden kardeşiniz miydi?

Patrisya, başıyla tasdik ederken, gözleri parladı. Brever sordu:

— Tayyare kimin?

— Benim.

Gizli Amerikan memuru:

— Tayyarecinin de kim olduğunu biliyorum, dedi.

Hartigana dönerek ilâve etti:

— İşte böyle azizim binbaşı! Bazen favorili moruklar da yanılır. Nihayet biz de kuluz. Hatasız kul olmaz. Bu yüzden yarışı da siz kazandınız..

Hartigan gülümsüyerek tasdik etti:

— Dünya bul! Olmaz dememelil!

Brever soğuk kanlılığını kaybetmemişti. Şapkasını başına geçirdi ve bir kelime bile söylemeden odadan çıktı.

Binbaşıya gelince, iki eliyle, genç kızın ellerini yakalamış, hayranlık içinde:

— Bravo kızım! diyordu. Dünyada bu kadar kibarca ve güzel tatbik edilmiş bir atlatmaya da hiç raslamadım.

Genç kız güldü:

— Memurları sonuna kadar aldatamıyacağımı biliyordum. Zaten Cimmi ile ben de birbirimize pek benzeriz. Üstelik burası da epey karanlık... Maksadım sadece Dallas'a, tayyareyi havalandıracak kadar vakit vermektен ibaretti. Lâkin onu bu işe ikna edinceye kadar anamdan emdiğim süt de burnumdan geldi desem yeridir.

İçini çekerek devam etti:

— Ah binbaşı. Çok üzüntüdeyim. Gerçi Dallas vaktiyle Kanadada benimki tipte bir tayyare kullanmış ve Viyanadan Londraya hava yolunu da mükemmel biliyor ama...

Bir an sustu ve gözlerine yaşlar hücum ederken:

— O kadar seviyorum ki onu! dedi. Çok inatçı. Onu benimle evlenmeğe ikna edinceye kadar akla karayı seçeceğim, fakat muhakkak varacağım ona... Siz de bana yardım edersiniz değil mi?

Hartigan, elini tabancasına attı:

— Helbette!. İcabederse tabancayı şakağına dayar, keratayı nikâh memurunun karşısına öyle götürürüm!

Genç kızın yüzü güldü:

— Hah! Bu mükemmel fikir işte!

Binbaşı:

— İyi ama, dedi. Nikâha varınca kadar başarılması icabeden bir sürü şey daha var ki onu ancak siz kıvrabilirsiniz.

Patrisya Feyn:

— Öyleyse, hiç durmayalım! Hemen Londraya doğru yola çıkalım! dedi.

SON

« Helbette!. İcab ederse tabancayı şakağına dayar, keratayı, nikâh memurunun karşısına öyle götürürüm! »

CENNETTE TELEFON

Nakleden:
Serap DERMAN

Tommy babasına ilk defa olarak annesinin nereye gittiğini sorduğu zaman, adam, onun bir müddet için şehirden uzaklaştığı cevabını verdi. Bu esnada Tommy, annesi ile beraber uzun bir tatil gezmesine çıkmış ve eve döndükleri vakit annesini bulamamıştı. Şimdi de Porton'un taşra vilayetlerinin birinde, babasının yanında kalıyor ve mütemadiyen annesinin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Fakat nihayet altı yaşlarında kadar küçük bir çocuğu ve Jack Spee onu, annesinin yokluğunu hissetmemesi için hiç durmadan gezdirtiyordu. Bu yüzden de Tommy çok geçmeden bu meseleyi unutturmuş gibiydi.

Bir gün hava güzel olduğu için komşusunun oğlu ile bahçede oynuyorlardı. Birdenbire arkadaşı sordu:

«Annen ne zaman dönecek senin?»

Elinde top olan Tommy durakladı ve biraz düşündükten sonra: «Bilmiyorum» diye cevap verdi.

Komşunun çocuğu Tommy'nin yavaşça attığı topu tutmadı ve bilgici bir tavırla: «Eğer bana sorarsan, dedi. O, bir daha hiç geri gelmeyecek galiba.»

Gözleri büyüyen Tommy ona hiddetle baktı: «Nasıl? Ne demek istiyorsun sen?..»

«Haydi annenin ötekini zannediyordun da...»

«Hayır, Yalan» dedi Tommy, «Söylüyorum ki, senin babanın bir an için arkadaşına gözünü göz bir katil gibi gömmüş olduğunu biliyorsun.»

«Benim annem öyle değil» dedi Tommy, «Çünkü böyle bir şeyi yapabileceğine bir türlü akıl düklenmiyordu.»

«Ben eve gidiyorum!» diyerek ayrıldı. Topunu bile unutmuştu.

O akşam babasına telefonla sordu: «Adam! «Bilmiyorum» herhalde biraz gecikir!» dedi ve hemencez zünü elindeki gazeteyle kapadı.

Tommy bir daha hiç telefonla temas etmedi. Komşusuna uğru haklıya demek ki, annesi, «Bilmiyorum» diyecekti. Babasındaki büyük üzülmü sık sık de bu mu ispat etmiş olurdu.

zaten. Evet, bu öyleydi ve babası artıktır. Yalnız, bu kadar bir işin damı olmasına rağmen, kendisinin hakikati söylemeye cesaret edemiyordu.

«Gere bir müddet bekliyordum. Çünkü seveyer, tahayyül ediyordum. Nihayet uykuya döküldüm. Ertesi gün evvel dudaklarımda bir kaç damla gözyaşının tuzlu tizzetini hissetti, sonra kaldı.

«Babam günün ortasında bu kadar oynarken, bu büyük kocaman bir başı omumun başına, bakı ki, bakı ki, bir türlü kavrayamadığım, esyarengiz bir işle meşgul oluyordu. Mafifesine «acemilik» diyordular ve her türlü bahattan aksama kadar evdeki küçük

yazhanesinde ziyaretçileri kabul ediyordu. Annesi yanlarındayken Tommy'nin bu odaya sık sık girmesine müsaade edilmezdi. Fakat kadından gittikten sonra artık babasının yanında canı istediği kadar kalıp halası Mary ile de bol bol telefonla konuşabiliyordu.

Birdenbire babası Jack Spee'nin sesini işiterek kulak kesildi. Telefonu açan adam «Allo!» dedi. Bana lütfen Carlton'da 5614 ü verin.» Biraz bekledi. «Orası Carlton 5614 mü? Mr. Thomson ile görüşmek istiyorum, efendim.»

Ve mükâleme, çocuğu hiç alâkadar etmeyecek şekilde, uzadı gitti. Fakat o heyecandan sapsarı olmuştu. Babasını birçok defalar telefon başında gördüğü için aletin nasıl kullanılacağını biliyordu. Üstteki parçayı kaldırarak konuşmak istediğini kimseyi istemek kâfi idi.

Biraz sonra Jack Spee oğluna dönerek: «Ben mühim bir iş için şehre gideceğim, yavrum.» dedi. «Çabuk döneceğimi zannediyorum. Ben gelinceye kadar sen burada kalıp oynayabilirsin. Yalnız sakın yaramazlık yapma, olmaz mı?»

Tommy sadece başını salladı, çünkü kendisinde söz söyleyecek cesareti bile bulamıyordu. Babası onu şefkate öperek çıkıp gitti.

Tommy bir müddet sabit nazarla telefonla konuştu. Sonra yerinden kalktı ve o tarafa doğru yöneldi. Yapacağı şeyin büyük bir kabahat olduğunu biliyordu, çünkü telefona el sürmesi katli olarak menedilmisti, fakat şimdi bu müstesna bir vaziyetti ve neticede nasıl olsa o haklı çıkacaktı.

Babasının koltuğunun üzerine tirmanarak ahizeyi kulagina götürdü. Ve

«Allo!» dedi. «Benim babamın numarası 5614'dür. Lütfen bana ulaşsın.»

«Benim annemle konuşmak istiyorum» dedi. «Benim annemle konuşmak istiyorum» dedi. «Benim annemle konuşmak istiyorum» dedi.

«Numarayı tekrar edelim mi?»

«Cenneti verin bana... Annemle konuşacağım» dedi Tommy.

«Benim annemle konuşmak istiyorum» dedi Tommy.

«Benim annemle konuşmak istiyorum» dedi Tommy.

«Benim annemle konuşmak istiyorum» dedi Tommy.

«Benim annemle konuşmak istiyorum» dedi Tommy.

«Benim annemle konuşmak istiyorum» dedi Tommy.

«Benim annemle konuşmak istiyorum» dedi Tommy.

«Benim annemle konuşmak istiyorum» dedi Tommy.

«Benim annemle konuşmak istiyorum» dedi Tommy.

«Benim annemle konuşmak istiyorum» dedi Tommy.

SİNEMA

Humphrey Bogart

Hayatı

1900 senesinin 25 Aralıkta dünyaya gelen Humphrey Bogart mektep çağındayken, hattâ daha sonra bile, artist olmayı aklına dahi getirmiyordu. Onun yegâne merakı beyzboldu. Fakat delikanlı olınca beyzbol merakının kurduğunu gördü ve ciddi bir iş aramaya koyuldu. Büyük bir prodüktörün disini Broadway'e attı; ama aktör olarak değil. Büyük bir prodüktörün ofisinde alâkâde bir memur olarak çalışmaya başladı. Zamanla muhite işleri tecrübeler edindi ve son derece kabiliyetli bir genç olduğunu patronuna ispat etti. Böylece bir sahne menejerine asistan oldu. Sahne hayatıyla yakından alâkâde olan Humphrey, artistlik hevesine kapıldı ve tam 13 tencbe filminden sonra Warner Bros.'la bir kontrat imzaladı. Hala aynı kumpanyada çalışmaktadı.

Filmleri

Humphrey Bogart'ı ilk defa olarak seyircilerin gözüne carphran eser Petrified Forest filmi oldu. Bu muazzam esenden sonra Humphrey çok tutuldu. Fakat bir tenâ adan olarak söhret buldu. İngrid Bergman'la çevirdiği unutulmaz siddet filmi çevrildi. İngrid Bergman'la çevirdiği unutulmaz Kızabanka filmi, bu cereyanı değiştirdi ve Humphrey ondan sonra daha değişik roller yapmaya başladı. En meşhur filmlerinden biri Lauren Bacall ile çevirdiği To Have and Have Not. Alevli Dudaklar filmidir. Son defa olarak The Treasure of Sierra Madre. Sierra Madre Hazinesi isimli harikulâde bir filmde oynadı.

Aşk ve Evliliği

Humphrey Bogart'ın ilk büyük aşkı Mayo Method oldu. Mayo ile evlenen Bogart önce çok mes'ut yaşadı. Fakat sonra, daha aydın Alevli Dudaklar'ı çevirirken genç Lauren Bacall'ı sevdi ve 1945 te onunla evlendi. Karı koca şimdi çok mes'utlar.

«Allo!» dedi. Kimi istiyorsunuz? «Dünyadaki bütün seslerin en güzelini cevap verdi: «Ben Helen... Jack, sen misin? Dinle Jack! Eğer ister sen ben artık eve döneceğim. Bu dağınığa bir son verelim artık... Biraz önce Tommy ile de konuştuk. Lütfen gelip beni alır misin?»

Jack Spee: «Demek ki Tommy'nin taklı başında, diye mırıldandı. Tabii Helen, mademki sen öyle arzu ediyorsun... Fakat Tommy'nin nasıldığını sen bulabildiğini bir türlü anıyamıyorum... Gayet basit! Telefonu açtık ve cennetteki annesi Mrs. Spee'yi aradık. Adamı yutkunduk: «Hala anıyamıyorum» dedi. «Devamı 14 üncü sayfada»

Charrington Castle bir fişek kutusu gibi patlıyarak havaya uçtu. Halbuki kaptan, defterine « Hava güzel, görüş mükemmel, deniz düz ve sakın » yazalı çok olamıştı. Birdenbire korkunç gürültüler çıkararak parçalanan geminin etrafı siyah renkli bulutlarla kaplı niverdi ve biraz önce güvertede güneşin parlak ışığı altında eğlenceye dalmış olan bir sürü insan, gemi enkazı ile beraber bu kapkara dummanların arasına fırladılar. İnfilâktan onbeş dakika sonra Saunders: « Aman Allahım! diyordu. Gökten yağmur yerine insan ve tahta parçaları yağdı. İnvanılacak şey değil, ama ikimizden başka hayatta kalan da yok. Bizi de Allah kurtardı. »

Peck söylendi:

« Beni kimse kurtarmadı! » Ve sonra gözlerini Saunders'in boynunda sallanan kutuya dikerek sordu: « O nedir öyle? »

« Sinema makinem. Tam yüzme havuzunu filme çekerken kayalara çarptık! ».

« Ya öteki deri torba ne? » Gözleri bayağı bir tecessüsle parlıyordu.

« Hiç.. Şey.. Şu bende ki emanet canım. Kaza esnasında hemen kamaraaya koşup onu da yanıma almalıyım. »

Peck, dalgın bir tavırla: « Ya! dedi. Elmaslar içinde mi bari? »

« Evet, hem olmasalar ne çıkar sanki. Canımızı kurtardık, geminin biricik sandalı da altımızda. Daha ne isteriz? »

Peck müstehzi bir sesle sordu: « Kayığa binebildik diye kurtulduk mu sanıyorsun yoksa? »

« Öyle ya! Şu tenekenin içinde herhalde galeta var. Baştaki fişi da su dolu. Geriye bir karaya ulaşmak kalıyor. Allah bizi korudukça er geç o da olacak! »

Peck'in yüzünü alaylı bir tebessüm kapladı. İri yarı, sağlam yapılı dev gibi bir adamdı ve New York'un elmas kralı Carl Kling'in sağ eli olan Saunders, onun yanında pek çelimsiz kalıyordu. Peck:

« Haydi bakalım! dedi. Küreklere asıl öyleyse! »

Böylece sabahın saat onunda hareket ettiler, hiç durmadan yol alıyorlardı, nihayet karanlık çökerken ufukta küçük bir ada belirdi.

Saunders: « İşte! diye haykırdı. Nihayet Allah... »

Peck homurdandı: « Bırak şu saçmaları da çabuk ol. »

Gece yarısına doğru sahile vardılar ve sandalı kumsala çekerek yorgunluktan bitkin bir halde oldukları yere yığılıverdiler.

Ertesi sabah Peck bir vızıltı duyarak uyandı ve Saunders'in film almakla meşgul olduğunu gördü.

Arkadaşı: « Tam güneş doğarken karşısı kayalarla öyle tuhaf renklerle gölgeleniyordu, ki bilsen! Diye izah etti. Bu dramatik manzara karşısında dayanamadım! »

Peck güldü: « Eğer bu adada yiyecek bir şey bulamazsak sen asıl o zaman dramatik manzarayı seyrete.. »

« Galetalarla su bize bol bol iki hafta yeter. »

« Peki sonra ne yapacağız? »

« O zaman Allah... »

Peck: « Gene mi Allah? diye parladi. Baktım artık bu lâkırdıdan. Gramofona yeni bir plâk koy-san daha iyi olacak.. »

Saunders devam etti: « Ben pek fazla acıkmadım zaten. Makinemi alıp adayı dolaşmağa çıkıyorum. Dönünceye kadar da inşallah bir gemi görünür! »

« Ona ne şüphe? » diyen Peck kötü kötü sırıtiyordu.

Eline geçen bu eşi bulunmaz fırsattan tam manasiyle istifade etmek istiyerek her tarafı karış karış dolaşan Saunders kumsala döndüğü zaman Peck'in sessiz, düşünceli ve esrarengiz bir tavır takınmış olduğunu görünce korku ile ürperdi.

Birdenbire kuruyan dudaklarını ıslatmağa çalışarak: « Öyle güzel

ISSIZ ADADA

Nakleden: Semih DEMİRCİ

yerlerin filmini çektim, ki bilsen? » diye kekeleydi.

Peck ona doğru keskin bir nazar attı, fakat hiçbir şey söylemedi.

Saunders makineyi çevirerek titrek bir sesle söze devam etti, çünkü sustuğu takdirde korkunç bir şey olacağını hissediyordu: « Eğer...

eğer istersen senin de resmini alayım. Hem bu makine ile çekilen her filmin altına izahat verici bazı malumat yazmak da kabil oluyor. Ne güzel değil mi? Bende biraz hararet var. Sen nasılsın? Su içsem iyi olacak galiba.. ».

Sonra anı olarak aklına gelen bir ihtimalle büsbütün ürkerek mırıldandı: « Deri torbami emin bir yere koydun mu bari? »

« Evet. »

Saunders zorla gülümsemeğe çalıştı. Kalbi göğsünü delecekmiş gibi çarpıyordu. Peck'in sualini hatırladı: « Elmaslar içinde mi? » Onun, bu onbin sterling değerindeki servete sahip olabilmek için kendisini ortadan kaldırmak isteyeceği tabii idi. Bulundukları yerde de imdadına yetişecek bir tek kul yoktu. Acaba gene Allah onu koruyacak mıydı? Peck istahla karnını doyurdu. Saunders'in yemek yiyecek hali kalmamıştı. Sandalın köşesine büzülüp uyuyakaldı.

Sabahleyin gözlerini açtığı zaman karşılaştığı dehşet verici manzara handiyse kalbini durduracaktı. Kayığın dip tahtalarından birini kürek şekline sokmuş olan Peck, kumun içinde bir çukur kazıyordu.

(Devamı 14 üncü sayfada)

Peck, kumun içinde çukur kazıyordu.

BİR SOYGUNUN NETİCELERİ...

Nakleden: Leylâ BEKEM

Karanlık bir geceydi. Hafif bir yağmur çisiliyordu. Yollar parlak ve kaygan birer şeridi andırıyorlardı. Yol kenarında uzanan sık ağaçlar arasında bir gölge kıpırdanıyordu. Herhalde görünmeden ilerlemek arzusunda idi. Gölge, arada sırada duruyor etrafına bakıyordu. Birden durdu, saatine baktı. Geceyarısına yaklaşıyordu. Pek az vakti vardı. Adımlarını hızlandırdı ve ışıqla hafif bir şarkı tutturdu. Neşeli idi. O neşeli olmasın da kim olsun? Dün gece o civarın tanınmış zenginlerinden Bergman'ın evine dalmış, kasesinde saklı duran tek mil inci ve elmasları cebine indirmiş ve yine kimse farketmeden sessizce çıkıp gitmişti. Bt sabahki gazeteler de dün geceki vak'adan uzun uzadıya bahsetmişti. Fakat bundan ne çıkar! Bir parmak izi bile bırakmamıştı. Şu halde keyfine bakabilirdi. Gölge durdu büyükçe bir taş üzerine oturdu. Tam saat geceyarısı yirmi dörtte burada bulunması lâzımdı. Birden yaklaşmakta olan otomobilin projektörleri, üzerinde geindi. Bu temiz ve zarif giyinmiş genç adama hırsız demeğe insanın dili varmıyordu. Gayri ihtiyarı elini cebine soktu, tabancasını sıkıca kavradı. Otomobil son süratle geliyordu. Tam köşede frenler gırdadı, araba stop etti. Gölge saklandığı ağacın arkasından çıktı. Otomobilin açılan penceresinden maskeli bir baş uzandı,

— Mücevherleri getirdin mi?

— Getirdim. Kaç papel vereceksin evvelâ onu söyle de.

— Mücevherlerin hepsi tamamsa 30.000 dolar veririm.

Hırsız bir an için durdu, Sonra söyledi:

— Kabul! Al, hepsi bu paketin içinde.

— Ümit ederim ki eksik değildir. Eksik çıkarsa başın belaya girer. Sen benim ismini cismimi bilmiyorsun ama ben senin adını sanımı pekâlâ biliyorum Mac Lingen.

Lingen bembeyaz almıştı. Sendeledi. Bir şey söylemek istedi Fakat

muvaffak olamadı. Maskeli, baykuş sesini andıran bir kakkaha ile Lingenin ayağının dibine bir paket attı. Bunu bir motor sesi takip etti. Otomobil gözden kayboldu. para dolu paketi yerden kaldırırken, Lingen'in eli titriyordu. Nasıl oluyordu da bu ferif onun ismini kim olduğunu biliyordu? Bunu düşündüğü âdetâ deli oluyordu. Küfürler savurdu kendi kendine konuşmağa başladı. Birden sesler, polis düdükları duyuldu ortalık gündüz gibi aydınlandı. Lingen hemencecik yere yattı ve sürüne sürüne ağaçlar arasında kayboldu.

Polis sür'atle giden otomobili takip ediyordu. Şehir dahilinde bu sür'at yasaktı. Okadar hızlı sürüyordu ki bir türlü yetişemiyorlardı. Fakat şansları yardım etti. Otomobil virajı dönmek üzere iken ıslak asfalt üzerinde kaydı ve ağaçlardan birine olanca hızı ile tosladı. Araba paramparça olmuştu. İçindeki de baygındı ve ağır yaralıya benziyordu. Polisler derhal adamcağızı sırtlayıp arabaya koydular ve en yakın hastahaneye götürdüler.

İki üç saat sonra adam ayılınca polislerin gözleri hayretle açıldı. Zira bu hırsızlara yataklık eden, ve polislin aradığı azılı gangsterlerden biriydi.

Polis komiseri:

— Bu Cartix yahu! diye haykırdı Hemen elini Cartix'in cebine soktu mücevherleri çıkardı. Komiser mücevherlere dikkatle baktığı zaman hayretle donup kaldı Cartix'e dönerek sordu

— Nihayet yakayı ele verdin. Bunları nereden buldun? Söylesene.

— Vallahi haberim yok. Cebime nasıl girmiş bilmiyorum.

— Ya öyle mi? Bilmiyorsun demek! Öyleyse haberin olsun inciler de elmaslar da sahte.

— Ne sahte mi? Demek O Lingen denen hayvan herif...

— Komiser:

— Tamam demek Lingenmiş! dedi.

Derhal telefonu açtı. Lingen'in yatıp kalktığı meyhanenin basılmasını emretti. Fakat Lingen tehlikeyi sezmiş olacaktı. Çünkü bir saat önce pılısını partısını taplayıp gitmişti. Komiser buna fena halde öfkelenmişti. Birden yine hatırına sahte mücevherler geldi. Cartix, Lingen'den bu sahte mücevherleri az önce almıştı. Lingen ise bu kısa zamanda mücevherlerin kopyesini yaptırmış olamazdı. Şuhalde...

Komiser ihtiyar Bergman'ın evine yollandı. Kapıyı Bergman açtı.

— Buyurun bay komiser.

— Hırsız yakalandı, mücevherleriniz bulundu. Fakat...

— Fakatı ne?

— Mücevherler sahte Mösyö Bergman. Yok, inkâra kalkışmayın! Bu sizin vaziyetinizi güçleştirir. Açık konuşalım. Bana doğrusunu anlatın, belki o zaman sizi bu kötü durumdan kurtarabiliriz.

— Evet... Hakkınız var. İflâs etmek üzereydim. Hırsızların sahte mücevherlerini çaldıklarını farketmişim zaman ilkönce pek çok sevindim Fakat sonra hatırıma başka bir fikir geldi. Mücevherlerim yüzbin dolara sigortalıydı. Çalınan inci ve elmasların sahte olduğunu saklasaydım bu parayı sigortadan alabilirdim. Ayrıca elimdeki hakiki mücevherleri de satınca elime geçecek para ile mali vaziyetimin düzelmiş olacaktı.

— Anladım. Tehlikeli bir oyuna kalkmışsınız. Maamafih artık mesele kalmadı. Sigortadan para isteyemezsiniz tabii... Biz de bu işi unutturuz! İhtiyar adamın gözlerinden pişmanlık yaşları boşandı.

Komiser hapishaneye döndüğü vakit Cartix'in koğuşunun yanındaki koğuşta Lingen'i buldu. Lingen, elleri kelepçeli, oturmuş önüne bakıp sırıtiyordu. Komiser sordu,

— Ne sırıtiyorsun Lingen?

— Tabii gülerim! Cartix'in bana verdiği paralar da sahteymiş!.. Cezasını buldu diye seviniyorum!

NAT PINKERTON

BENİ NEDİ
YE TAKİP E
TİN- SÖYLE
DİYORUM.

VALLAHİ
BEYİM
İNSAN
SOKAKTA
İSTEDİ
GİBİ

60

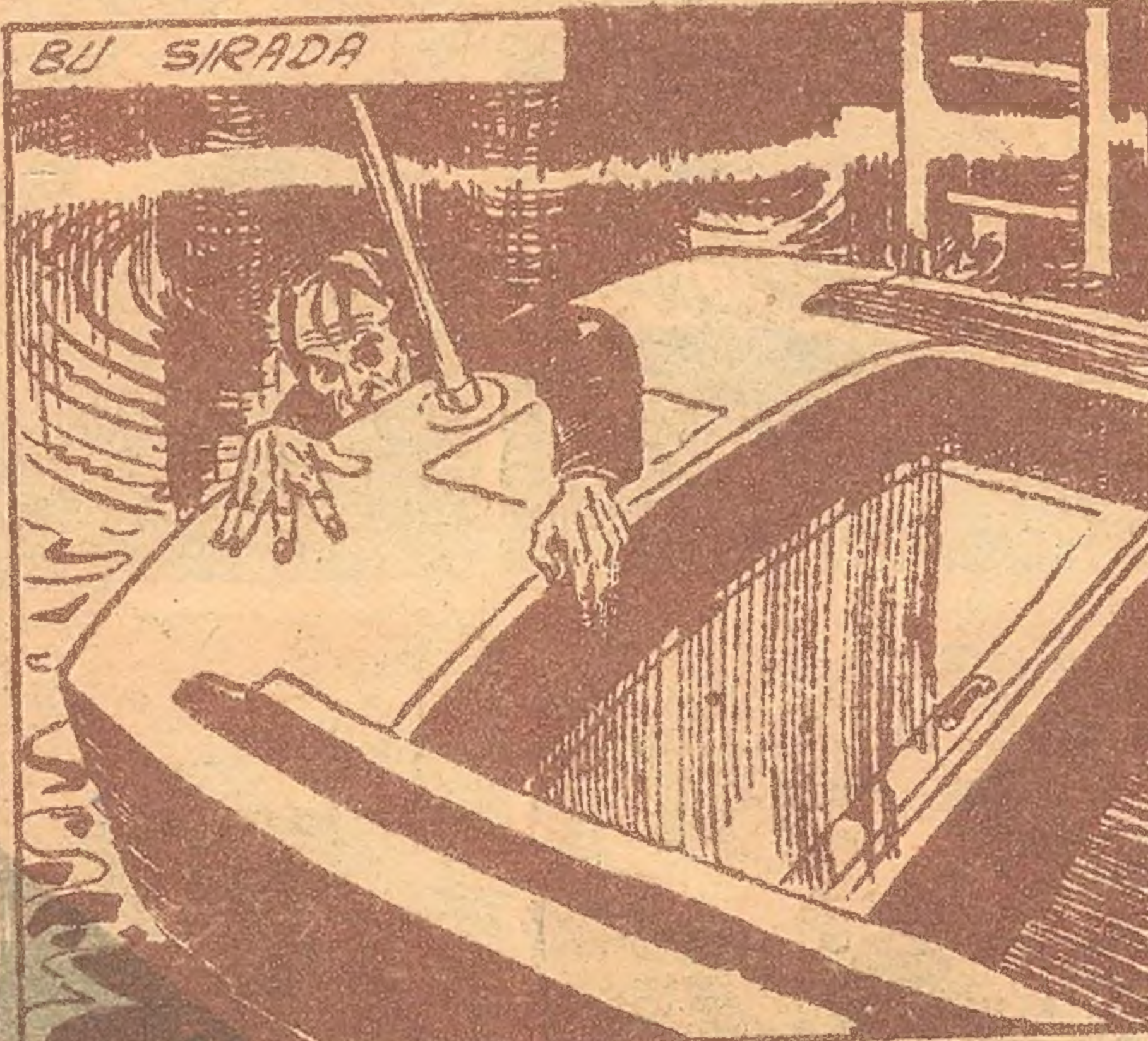
BATTI
GALİBA...

İYİ
OLDU..

HANSEN YOLUNA DEVAMETTİ...

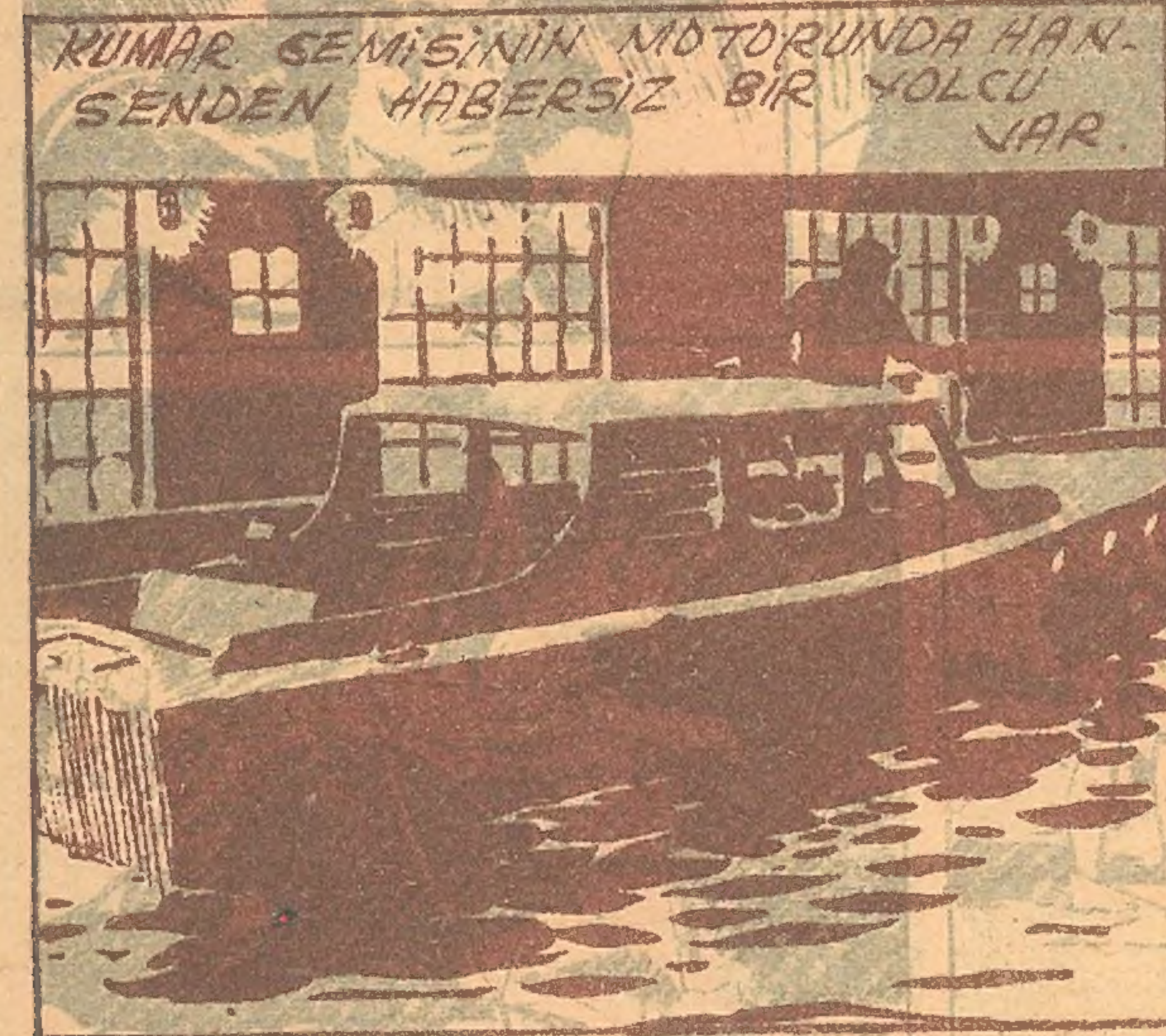
KONUŞAN MORRISON'DU. ÇOK
ENDİŞE EDİYORDUM.. ACABA
NE OLDU? NEREDE
ŞİMDİ ACABA?

BU SIRADA

EĞER SUYA ATTIGIM
POLİSSE İŞ FENA
DEMektir BURALAR
DAN KAÇMAYAN
SAĞKA ÇARE YOK...

KUMAR SEMİSİNİN MOTORUNDA HAN.
SENDEN HABERSİZ BİR YOLCU
VAR.

KURU ESİYAP.
BİRAZ DA İÇKİ..
DÖĞRÜĞÜ İHTİ
YACMI VARDI

VİKTORİ'DE BLINKS!
MİSAFİRİMİZ HÂLÂ
KÜSKÜN MÜ?

SİZİ GÖRMEK
İSTEMİYOR.
EFENDİM. AR.
KADAŞLARINA
DÖNMEK İSTİ.
YOR

KAPTAN
KORMO.
RAN RİCH
EDİ.
YOR

KAPTANINIZA BENDEN SELÂM SÖY-
LEYİN. CEMENNEMİN DİBİNE GİTSİN
ONU GÖRÜP NE OLACAK? KUMAR OY-
NAMAMA MÜSADEDE YOK BENİ BURAYA
HAPSETTİ. ZAVALLI KARLONUN HAYATI
DA TEHLİKEDE

YİNE REDDE
DİYOR EFEN
DİNA

HAY GİTME
BİLE
BİR KERE KÖNÜS
MAYI KABİL EDER
SE ONU KARA.
A EKARIRIM
KİŞİLERİ CEV-
TİDEN OLARKİ
SÖYLEDİ
RAN

SÖYLE BENİMLE
BİR KERE KÖNÜS
MAYI KABİL EDER
SE ONU KARA.
A EKARIRIM
KİŞİLERİ CEV-
TİDEN OLARKİ
SÖYLEDİ
RAN

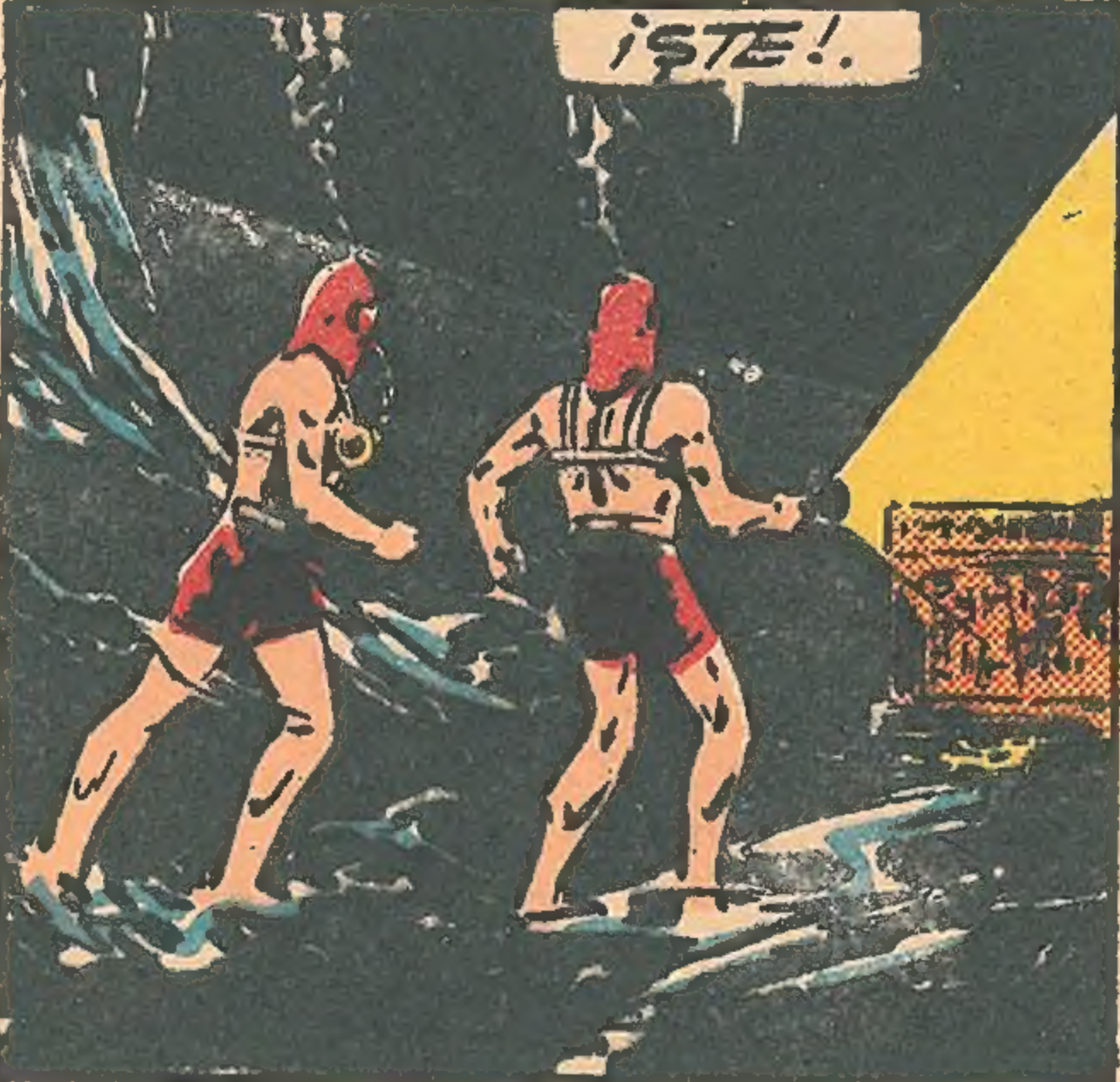
ARKAŞI VAR

60

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

PROFE
SÖR
ÖNDE
BRIK
ARKADA
KUYU-
NUN
İÇİNDEKİ
MÜCEV-
HER DO-
LU SANDI.
Gİ ARI-
YORLAR.

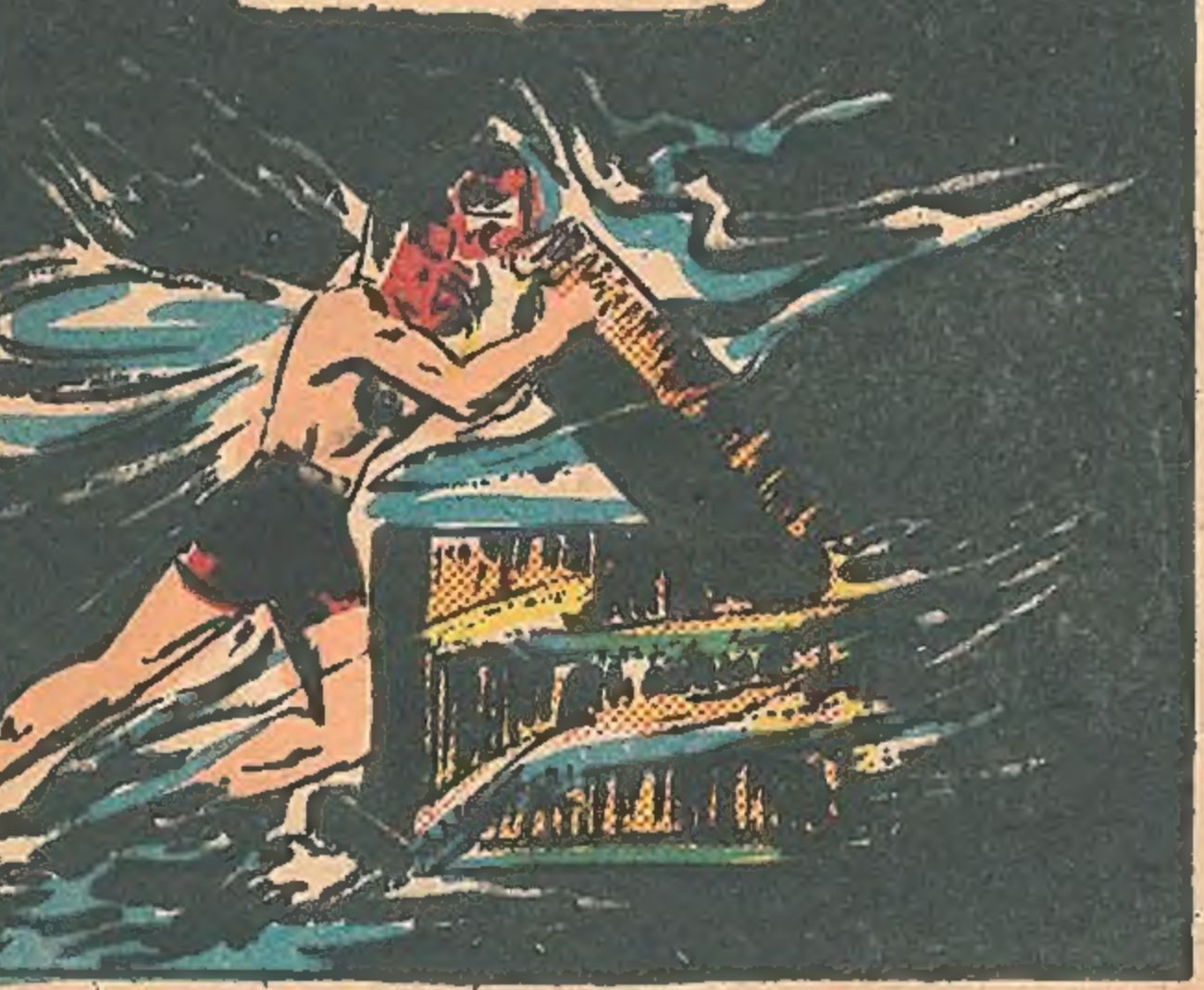
İSTE!

KUWETLERİNİ BİRLEŞTİRE.
REK İÇİNDE MÜCEVHERLER
BULUNAN AĞIR TAŞ SANDIĞI
AÇMAYA ÇALIŞTILAR

KİMİLDADI.. BİR GAY.
RET DAHA.

NE MUAZZAM
SERVET... MİL-
YON... MİLYON-
LAR!

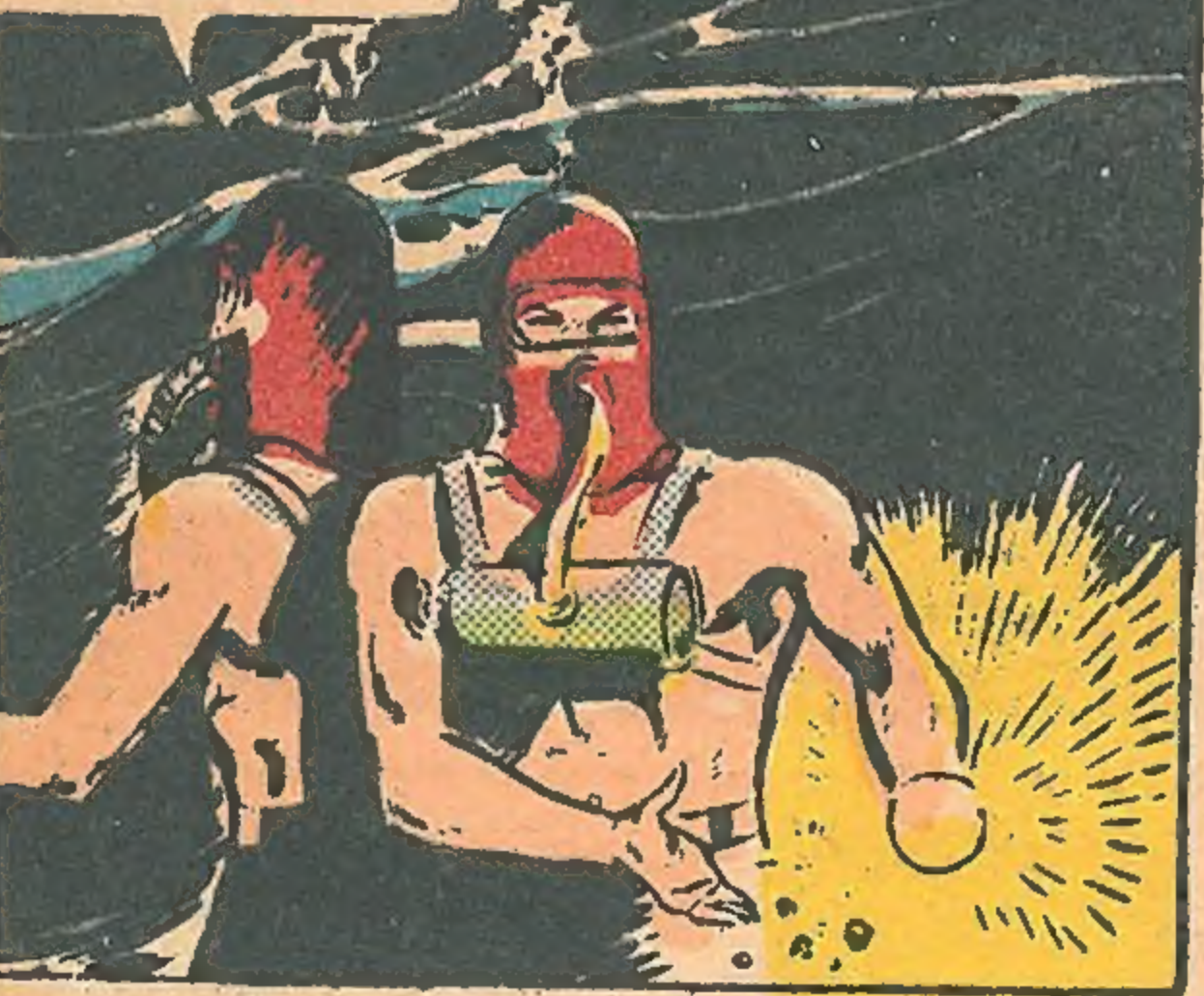
BU
SIRADA
BİR GÖL
GE. SİZ
SİZCE
KUYUNUN
KAPASIN
DAN BAK
TI ON-
LARI
GÖRDÜ.

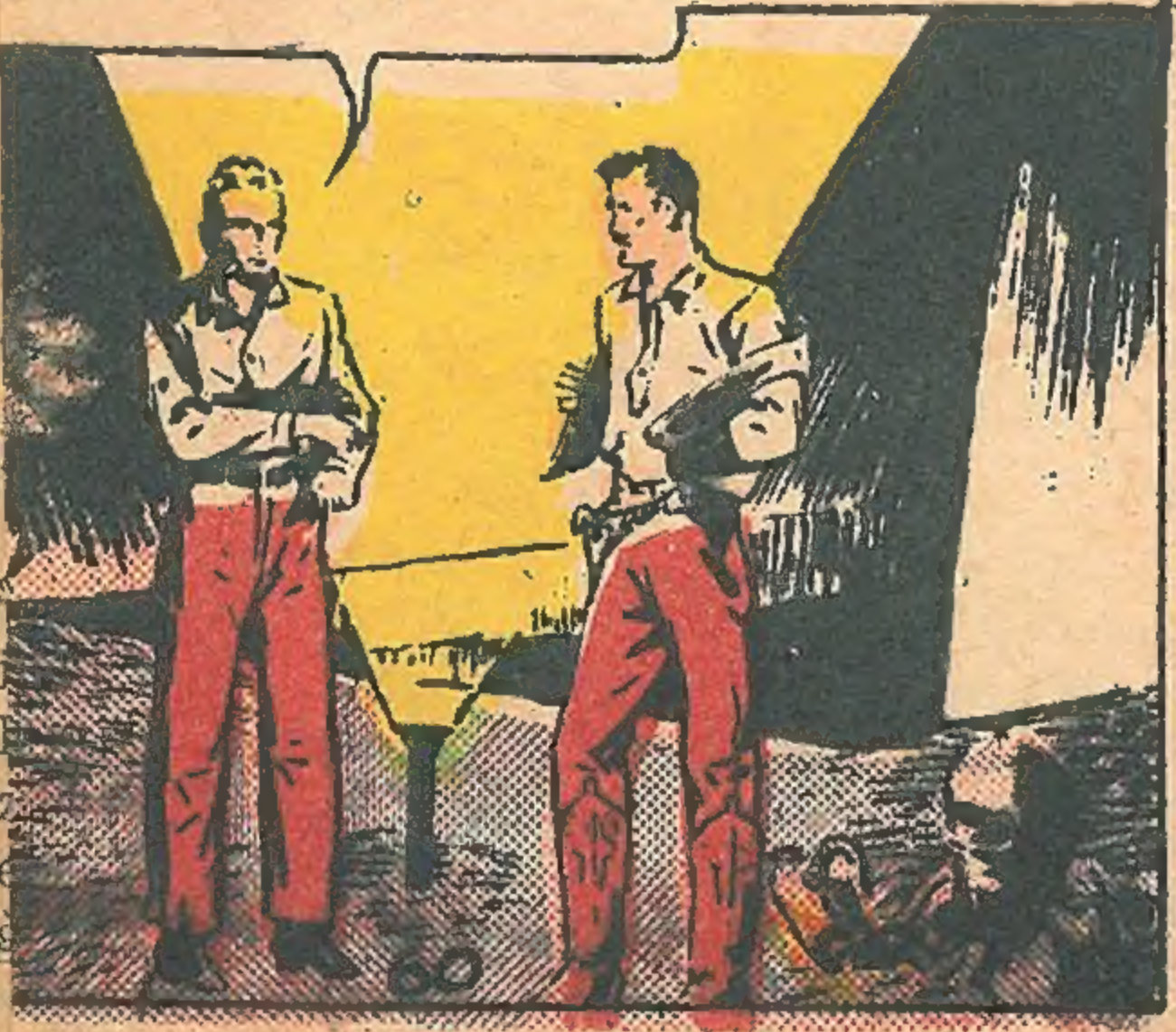
MÜCEVHERLERİ BULDULAR..
İLÂHLAR BU MUKADDES MÜ-
CEVHERLERİ GÂLÂKÂRLARI
OLÜME MAHKUM
ETTİ.

YARIN ÇU-
VALLA GE-
LİRİZ..

EYET! YARIN GELİR VE TA-
ŞIMAYA BAŞLARIZ.

DİKKAT!

DİKKAT PROFE.
SÖR.. GERİ ÇEKİ-
LİN..

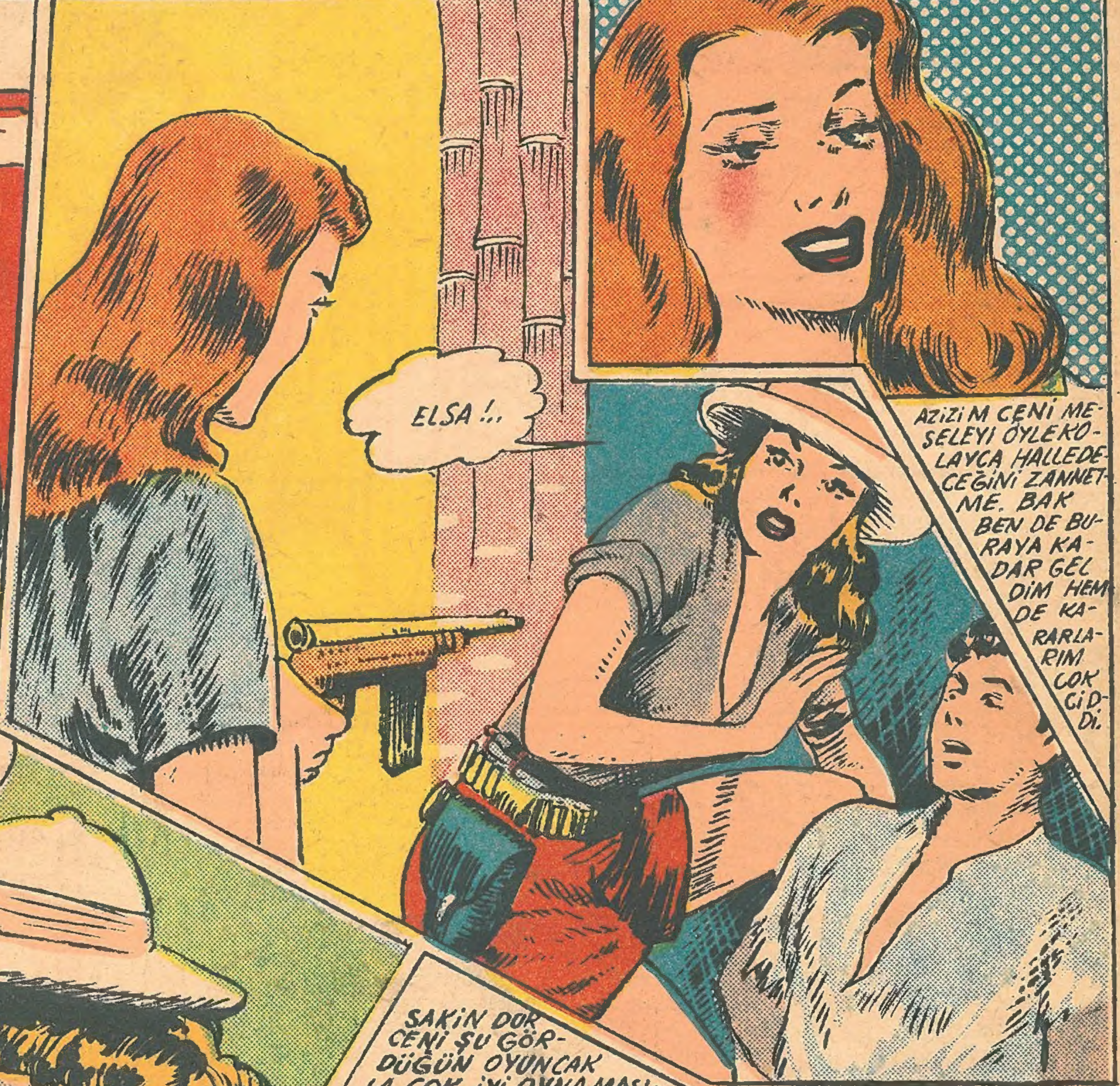
ARKASI VAR

YALNIZ RUHLAR

BÜTÜN TEHLİKELERİ GÖZE ALARAK, SENİ GÖRMEK VE YARDIM ETMEK İÇİN GELDİM. AMA... NEN VAR?

60

DUR CENİ BİR DAKİKA, SURA-
YA BAK!

ELSA !..

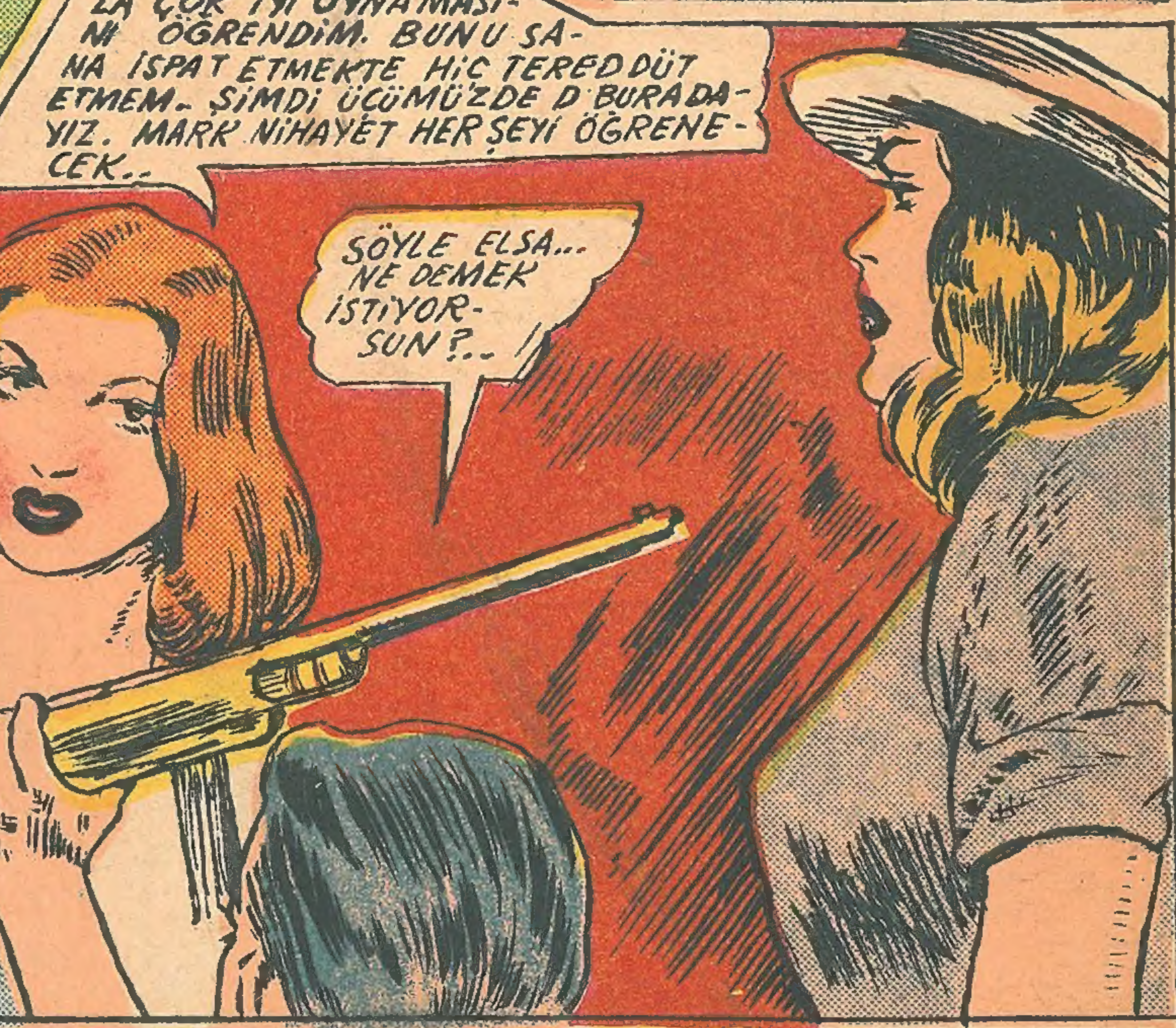
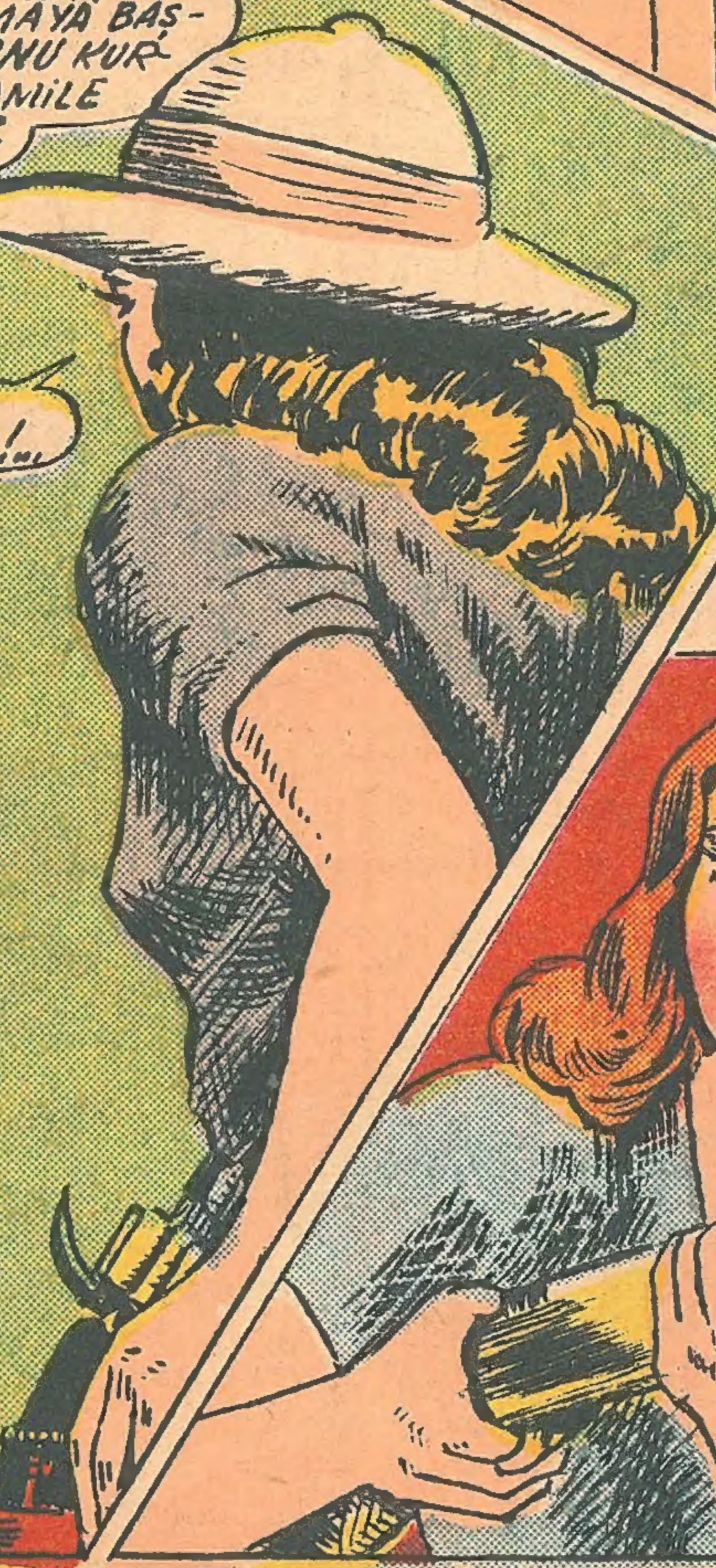
AZİZİM CENİ ME-
SELEYİ ÖYLEKİ-
LAYCA HALEDE-
CEĞİNİ ZANNE-
ME. BAK
BEN DE BU-
RAYA KA-
DAR GEL-
DİM HEM
DE KA-
RARLA-
RIM
ÇOK
GİD-
Dİ.

BURAYA MARKA YARDIM İÇİN GELDİNİZ HA?
SİZİ ONU ÖLDÜ DİYEREK SAMLAYAMAYA BAS-
LADINIZ? ŞİMDİ SÖYLEYİN BAKALIM! ONU KUR-
TARMAYA MI YOKSA TAMAMİLE
YOK ETMİYEMİ GELDİNİZ?

AH... BEN !..

SAKİN DUR
CENİ ŞU GÖR-
DÜĞÜN OYUNCAK
LA ÇOK İYİ OYNAMASI-
MI ÖĞRENDİM. BUNU SA-
NA İSPAT ETMekte HİÇ TEREDÜT
ETMEM. ŞİMDİ ÜÇÜMÜZDE D BURADA-
YIZ. MARK NİHAİYET HER ŞEYİ ÖĞRENE-
CEK..

SÖYLE ELSA...
NE DEMEK
İSTİYOR-
SUN ?..

İŞTE MARK! SENDEKİ ŞÜPHELERİ
UYANDIRAN FOTOĞRAFIN ASLI BU.
SAM ONA ROTUŞ YAPTIRMAK SURETİLE
SENİN GÖZLERİNİ BOYAYAN RESMİ
ELDE ETMİŞ..

GÖSTER
BAKAYIM!..

SAM ?.. YA SEN ?.. HİÇ BİR
DİYECEĞİN YOK MU SENİN ?..

BEN Mİ ? ÇOK SÖYLİYECER
ŞEYLERİM VAR. AMA BUNU
SİZLERE AHPABLARIM SÖY-
LİYECERLER!
ŞİMDİ GÖRÜR-
SÜNÜZ...

HAYDI ELİKOPTERE GİDELİM SAM!

NE YAPMAK FIKRİNDESİN?

CABUK
DİYORUM.
SANA!

BATILAR MARK! İSTE SANA İHANETLERİNİN
BİR DELİLİ DAHA. SENİ YALNIZ SENİN SERVE-
TİNİ İSTİYORDU. İSTE BUNUN İÇİN BİZE
BU FENALIKLARI YAPTI. AMA BEN YİNE SE-
NİN YANINA GELDİM HAYATIMIZ YENİDEN
BAŞLIYACAK...

ELSA BENİM
KÜÇÜK ELSAM...

KULÜBENİN ETRAFIN NEĞRİTOSLAR
SARARILAR...

NE VAR. ŞİMDİ DE NE OULYOR?..

GENİNİN REHBERİ BOZULAN
İŞİ İÇİN BİZDEN İNTİKAM
ALMAK İSTİYOR. YAHUTTA
BELKİ BU DA GENİNİN BİR
EMRİLE YAPILMIŞTIR!..

BEN SENİ DAİMA
SEVDİM, HATTÂ BENİ TERK
ETTİĞİN SİRADA BİLE SENDE Kİ
AŞKA HE İNANDIM.

ŞİMDİ TANI-
BULUŞTUK...
ALLAHIM NE-
DEN NEDEN?
BANA SARIL
ELSA!..

ONLARIN HAYAT-
LARINI KURTAR-
MAK İÇİN ON
SANTİM BİLE
VERMEM!

ASIL GAYENE
ERİSTİNYE AR-
TIK! AFERİN
AMA BEN BU
İŞLERDEN DOĞ-
RUSU USANDIM!

EĞİL MARK!..

NE VAR?...
BİR MİTRALYÖZ
ATEŞİMİ?..

ORMANDA İYİCE SİLAHLI ON KİŞİ
VAR. BU YAMYAMLAR OTOMATİK
SİLAHLARA MUKAVEMET
EDEMEYECERLERDİR...

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Aşk ve macera romanı: 10

Beş

Siyah Maskeli kadın söylendi: — Buna mukadderat derler. İnsanlardan birisinin hatası birçoklarını mahveder. Fakat ben onu bu raya getirdim. Mahzende bağlı olduğun yerde seni gösterdim. Farelerin seni çiğ çiğ yiyeceklerini biliyor. Seni kurtarması için bir şart koştum. Gidip babanın bütün parasını çalacak, onu on parasız bırakarak çaldıklarını bana getirecek. Ben de seni kendisine vereceğim.

— Bunu yapacak mısınız?

— Ben mi, Çocuksun. Ben intikamımı almak için yapıyorum bunları. Turgut beni bir daha asla görmeyecektir. Çünkü benim nerede olduğumu bilmiyor.

— Çaldığı para neye yarayacak?

— Orasını düşünmem. Bana babanın on parasız kalması ve sürünmesi lâzım. Para bende çok. Tenez-zül etmem.

— Fakat babam sizi tanımıyor mu?

— Hayır, çünkü o sonradan gelip bu köşkü aldı. Mukadderat onu ayağıma getirdi. O burada kaldığı müddetçe ben kendisine görünmedim.

— Şimdi hepsini anlıyorum Bayan Macide. Siyah maskeli kadının annemi korkutarak buradan ayırmasının sebebi de ortada. O bir el kızıdır. Sizin gibi o da işgal edilmiştir. Ona bir şey yapmamakta haklısınız, Bana gelince, babamın kızı olduğum için öldürüleceğim. Size, tamamiyle hak veriyorum. Bundan sonra şikâyet etmiyeceğim.

— Haklı olduğumu görüyorsun. Yavrumun intikamını alıyorum. Yeter artık, yeter. Kalk bakayım. Haydi mahzene.

Sevil sapsarı kesilmişti. Buna rağmen metanetle ayağa kalktı:

— Bu güzel gecelik aşağıda mahvolacak. Yine o benimkileri giyeyim.

Siyah maskeli kadın koşarak duvara uzandı. Paşadan kalma kamçıyı aldı. Bir an içinde şimşek gibi bir hızla Sevilin vücuduna vurdu.

Genç kız sendeledi. Ellerini yüzüne kapattı. Sırtından boylu boyunca kan çıkarken inledi:

— Oh Allahım. Ölüyorum.

Kadın hirsinden titriyordu:

— Yürü, söylenmeden yürü. Şimdi öldürecek seni.

— Yürüyorum işte.

— Sus, yürü.

Kadın hakikî bir dişî kurt kesilmişti. Genç kızın hıçkırarak yürümesine rağmen birden elini tekrar kaldırdı ve bütün hirsyle onun sırtına kamçıyı indirdi. Genç kız bu defa korkunç bir çığlık koparttı. İki dizinin üstüne düştü.

— Kalk, kalk diyorum sana.

Sırtında yol yol kan lekeleri beliren kız elleriyle sakınmağa çalışarak deli gibi haykırdı:

— Vurma, Alla haşkına vurma. Ne yaptım ben sana.

— Sus yezit. Sana vurdukça içimin acısı azalıyor. Siz, siz benim yavrumu boğdunuz, siz benim yavrumu öldürdünüz. Hepinizi, hepinizi öldürecek.

— Macide abla, beni neye suçlu görüyorsun? Seni okadar severdim. Sebebini bilmeden boynuna sarıldım senin.

— Sus, sus diyorum sana.

Elinden kamçıyı atan kadın genç kızın üstüne hücum etti. Bu defa onu tekmelemlerle dövmeğe başladı. Daha sonra, haykırmadığı, sesini çıkar-

tıp inlemediği, feryat etmediği için büsbütün kudurarak omuzlarını, ensesini ısırmağa, âdeta onun etinden et koparmağa çalıştı.

Daha sonra, can acısından bayılmış olan kızın üzerine kendisi de yuvarlandı.

— 10 —

Dişî kurt sinir titremeleri içinde gözlerini açtı. Yerde, halının üstünde ve yarı yarıya genç kızın sırtında yatıyordu. Yattığı bu körpe sırttaki gecelik hemen hemen kan içindeydi.

Belki kendisini kolay toparlayamayacaktı. Fakat genzini saran kan kokusu ve manzaranın korkunçluğu onu harekete getirdi. İlk anda büyük bir korku ile ve gözlerini nihayetine kadar açarak baktı.

Sevil belli belirsiz soluyordu. Elleri yumulmuş, dişleri kilitlenmiş ve rengi balmumu sarısına dönmüştü.

Kadın korka korka elini uzatıp kızın bileğini tuttu. Sevilin nabızı pek hafif vuruyordu. Bundan cesaret alarak kızı halının üstünde çevirdi. Sevil perişan bir halde çevrildi. Başı bir tarafına doğru bükülmüştü. Gözleri sınımsız kapalıydı. Genç göğsünün taşkınlıkları, beyaz boynu müdafaasız, bütün varlığı ile kendisini terketmiş bir durumdaydı.

Omuzundaki diş izleri çabucak morarmıştı. Geceliğin ötesinde, berisinde kan lekeleri duruyordu.

Dişî kurt bir genç kıza, bir yerde duran kamçıya, bir de kendi ellerine baktı:

— Bu, bu kız bana ne yaptı? diye dişlerini birbirine vurdu. Bu kız daima benimle bulunmaktan hoşlanırdı. Ben ondan nefret ederdim. Onu, benim zavallı kızımın yerini aldığı için boğmak, öldürmek isterdim. Fakat o beni öperdi. O bana daima « Macide abla! » diye sarılırdı. Onu تنها yerlere götürür, orada bir yerde gizlice haklamak, bir kuyuya atmak, kafasını bir taş-

la ezmek isterdim. O herşeyden habersiz peşim sıra gelir, yanımda yürürdü. Bir gün, çamlıklara çıkıp yüksek duvarın üzerinde durmuştuk. Onu sırtından iterek beyin üstü yuvarlamak istiyordum. Bunu aklıma koymuştum. İstedğim yere getirdim, arkasına geçtim. Hemen itmek üzereydim. Etrafıma bakındım, kimseler bizi görmüyordu. Onu yuvarladıktan sonra ayağının kayarak düştüğünü söyleyecek ve çok müteessir görünecektim. Ben iki küreği arasından itmek üzereyken o bir şeyden habersiz türküyü söylüyor, duvarın altında ve ayaklarının ucunda bulunan derinliği ve aşağıdaki kayaları seyrediyordu. Niçin bilmiyorum, kollarım hareket edemedi.

Sinirli, belki çılgin olan kadın genç kızın baygın vücuduna bakarak devam etti:

— Onu daima sever görünüydum. Çünkü bir gün onu öldürmeği kafama koymuştum. Kimse benden şüphe etmemeliydi. Şimdi intikamımı sinsi sinsi, tatlı tatlı alıyorum. Onu öldürmek, etlerini, kemiklerini parça parça yakıp ortadan kaldırmak benim elimdedir. Ne bekliyorum? Parçalasam ya.

Kadın ellerine, kızı çevirirken kana bulaşmış ellerine baktı. Rengi bir kat daha soldu:

— Kan, kan, diye söylendi.

Bu sırada soğuduğu için bir kat daha acımağa başlayan kırbaç yaraları kızı ayılttı. İnledi. Kırpışan kırpıklarından yaş taneleri çıktı. Akamıyan yaşlar gözlerinde birikti. Dudakları hafifçe aralandı.

— Anneciğim! diye söylendi.

Karşısında yüzü korkunçlaşmış, elleri kana boyanmış, üzerine doğru eğilmiş Siyah maskeli kadın vardı. Bir dişî kurt gibi, yere serdiği avına bakıyordu. Sevil bir kuzu masumiyeti ile gözlerini kapattı ve ölümü bekledi.

Bu bekleyiş uzun sürdü. Odada ayak sesleri duyuyordu. Siyah maskeli kadın ötede, beride gezinip bir

takım işler gördükten sonra yere diz göktü ve onu kucaklayarak kaldırdı. Dar ve karanlık merdivenleri ağır ağır inmeğe başladı. Sevil içinden:

— Beni öldürmeğe götürüyor, diye düşündü.

Vücudunu kavriyan kolları ve kadının olgun göğsünün hararetini hissediyordu. Bir aralık kadının ayağı bir yere takıldı. Sendeledi. Sevil ona sınımsız tutundu. Kadın gariip bir sesle:

— Korkma, dedi.

Düşmekten mi korkuyordu sanki? Sırtındaki acı ciğerlerine vuruyor, kımıldadıkça sanki bıçaklar saplanıyordu.

Aşağıda, mahzendeki karanlığı ve farelerin iğrenç, insanı deli eden diş gıcırtilarını duyar gibiydi.

Merdivenler bitti. Siyah maskeli kadın canlı yükünü bırakmadan, onu bir kolu ile kavriyarak serbest kalan kolunu duvarda gezdirdi. Bir elektrik düğmesi çevirdi. Göz kamaştıran beyaz ışık mahzene giden koridorun başını aydınlattı. Sevil uzaktan mahzenin küçük, demir kapısını gördü. Dişleri birbirine vurdu:

— Beni götürmeyin oraya, dedi. O karanlıkta çok korkuyorum. Burada öldürün.

Siyahlı kadın cevap vermedi. Oracıkta, bir kapı vardı. Ayağının ucu ile itti. Yine bir elektrik yaktı. Her tarafı taş, tavanına tahta kaplanmış bir küçük odaydı burası. Demir bir karyola kurulmuştu. Yanında bir tahta masa ve bir çıplak sandalye vardı.

Siyah maskeli kadın avını bu karyolanın üstüne bıraktı. Ses çıkartmadan uzaklaştı. Sevil etrafına korku ile bakınıyor, başına gelecekleri bekliyordu. Penceresiz olan bu oda ve bu koridor herhalde bodrum katının da altında bir yerdi.

Beş, on dakika sonra ayak sesleri duyuldu. Siyah maskeli kadın göründü. Elinde kendi çamaşırlarından bir kısım ve bir kutu vardı. Durgun bir halde:

— Gömleğini çıkart, dedi.

Sevil inler gibi:

— Ne yapacaksınız bana? diye sordu.

Fakat onu kızdırmaktan korkarak sırtındaki kanlı gömleği çıkarttı. Ona yardım eden kadın daha sonra:

— Yüüstü yat, dedi.

Sevil uzandı. Çıplak ve yaralı sırtında dolayan eller ona pansıman yaptı. Sırtındaki kan lekeleri temizlendi. Sonra yeni bir gömlek giydirildi. Biraz sonra üstüne örtüler çekilmişti. Maskeli kadın gidip gelerek odaya bazı eşya getirdi. Ve sonra kapıyı çekti, kilitliyerek uzaklaştı.

— 11 —

Sevil, bir hafta, yatağından kalkmayacak kadar hasta düşmüştü. Sırtındaki kamçı yaraları kımıldadıkça sızlıyor ve epeyce ateş yapıyordu.

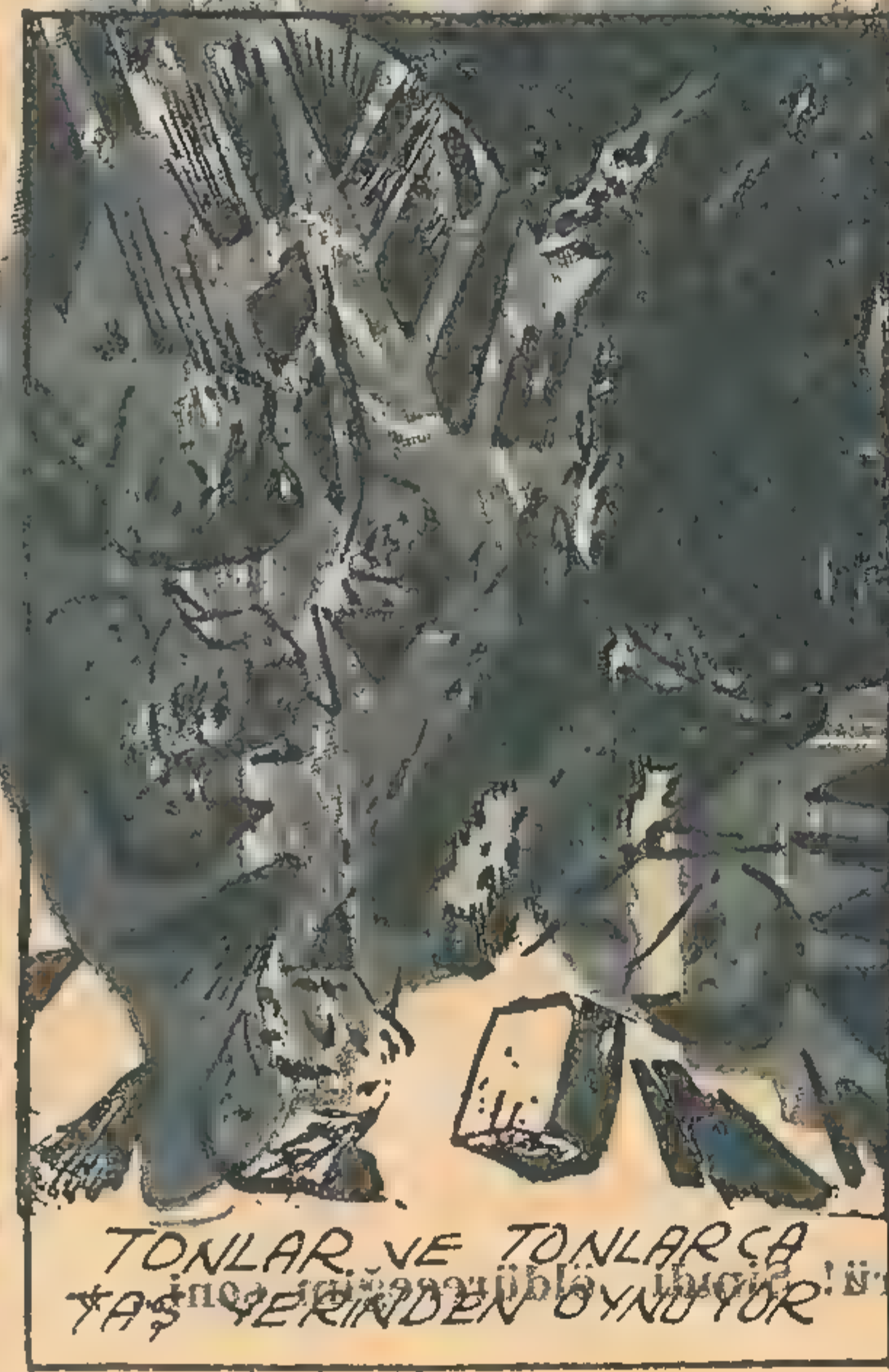
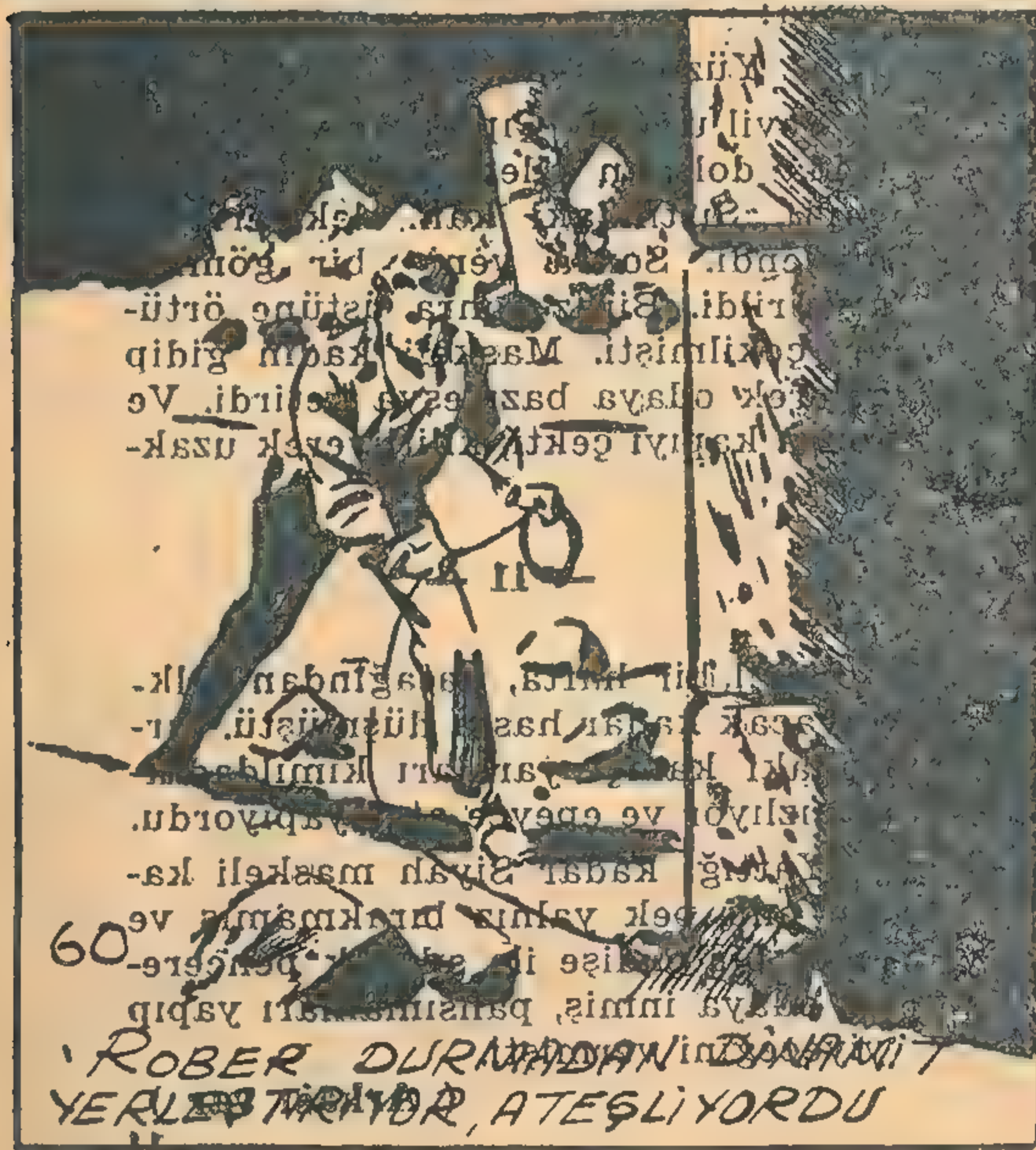
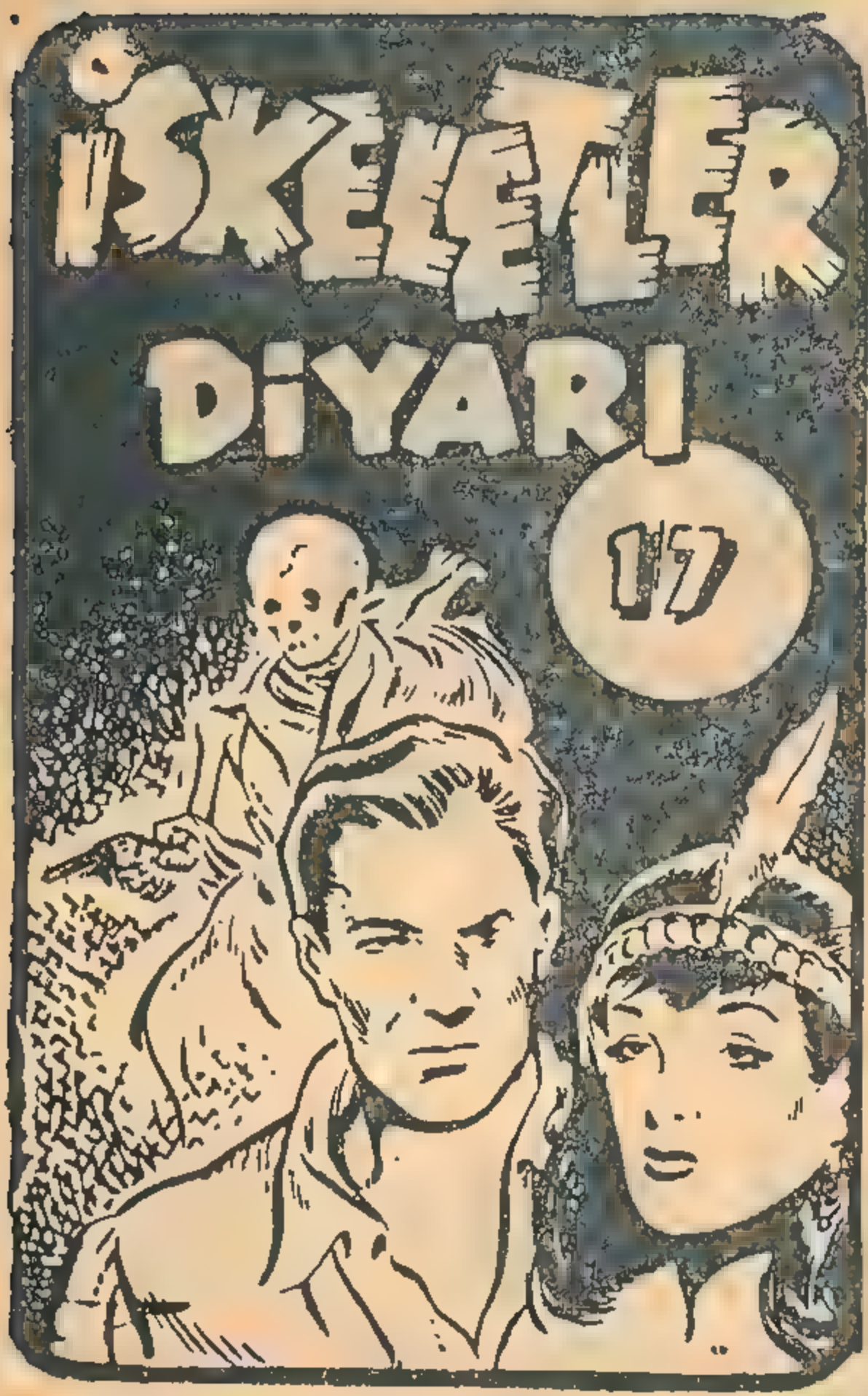
Yattığı kadar Siyah maskeli kadın onu pek yalnız bırakmamış ve ciddi bir endişe ile sık sık penceresiz odaya inmiş, pansımanları yapıp yiyeceğini vermişti.

(Arkası var)

11

« Yürü, söylenmeden yürü! Şimdi öldürecek seni.. »

Yankesici

Yazan: M. YAMAN

Ortadaki açığız bolluğunda, salak salak gezenlere çok kızıyor. Yankesicilerin hakkı vardı. Böyle salakların soyulması, akıllarını başlarına getirmek için, âdeta lâzımdı.

Genç ve yükünü tutmuş bir tüccar olan Ragıp, böyle düşünüyordu. Böyle düşündüğü için de gözünü dört açıyor, budala gibi para kaptırmamağa uğraşıyordu. Bu bahis geçtikçe arkadaşları kızar:

— Bir gün senin de başına gelir, derlerdi.

Öğleden sonra bankaya gitti. Bir iş için yüklüce bir para çekti. En emin yer zannettiği, pantolonunun yan ceplerinden birisine koydu. Etrafına bakındı. İhtiyar bir adam kendisine dikkatle bakmıştı. Kıyafeti düzgünce, yorgun halli, canı burnunun ucunda bir insan.

Ragıp dişlerini sıktı:

— İnanmam, dedi. Bana dikkatle baktığına göre yankesicinin biridir. Gözümü açmalıyım.

Hakkı da varmış. Veznenin önünden çekilirken herifle burun buruna geldi. İhtiyar sendeler gibi yaptı. Hemen merdivenlere döndü. Telâşla iniyordu.

Ragıp adımlarını sıklaştırırken söyleniyordu:

— Seni ihtiyar tilki seni. Çarpar-sın ha, Ben şimdi enselerim seni.

Yazınhaneye gelinceye kadar hır-sından titriyordu. Keske yanında bir iki arkadaşı olaydı da zekâ ve cesaretine hayran kalaydılar. Fakat o ihtiyarda da ne maharet vardı ya. Şöyle göğüs göğüse gelmekle aşırıvermişti paraları. Doğrusu hak-kıydı böylesinin. Kim bilir o titrek eller ne kadar meleke kesbetmiş,

nasıl sihirli bir hal almıştı. Fakat herifte hiç te yürek yokmuş.

Gök demeden geriye vermişti pa-raları.

Ragıp kasayı açtı. Defterine ban-kadan çektiği parayı kaydetti. Son-ra aldıklarını küçük kasasına koy-mak için elini cebine attı. Tomarı çıkartarak saydı. Birden tepesi attı. Altı yüz elli lira.

Demek hırsız ihtiyar beşyüzlüğü üste koymuş, içine moloz ufaklık-ları doldurarak yutturmuştu. Hem bu tomar pek zayıf geliyordu eline. O hırsı neye buna dikkat etmemişti?

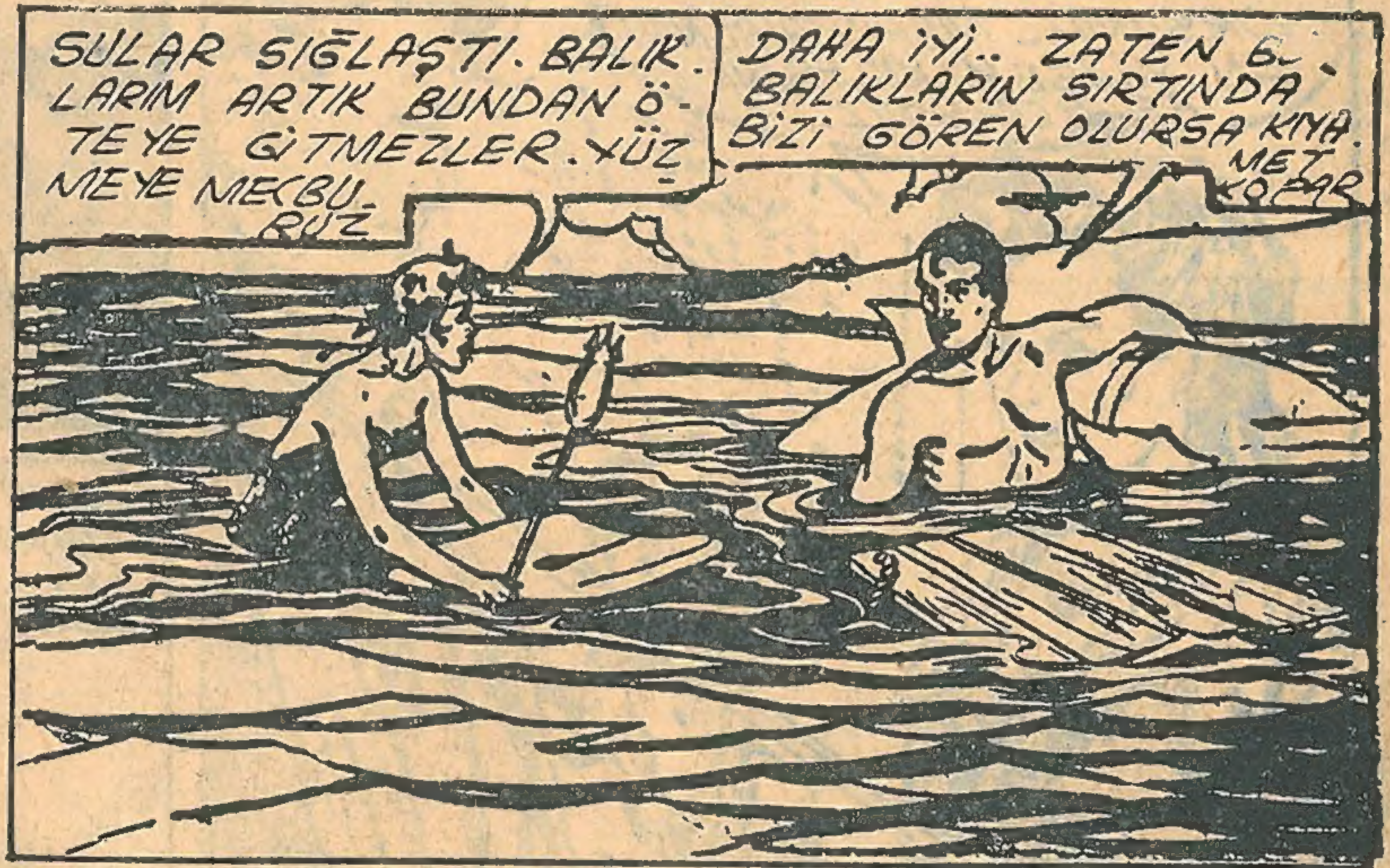
Demek sekiz bin liranın üstü, ya-ni onaltı tane beşyüzlüğün üstü, yedi bin üçyüz elli lira gitmişti ha! Deli olacaktı.

Alnından soğuk terler boşandı.

Mendilini almak için elini cebine götürdü. Eline bir para tomarı iliş-ti, Telâşla çıkartarak masanın üze-rine koydu.

Kendi sekiz bin lirası olduğu gi-bi duruyordu.

İhtiyar büyük kapıdan çıkacağı yerde bankanın geniş antresindeki koridora daldı. Orada kimseler yoktu. Asansörler inip çıkıyor, döner kapıdan boyuna adamlar geçiyor, eli kâğıtlı adamlar servis servis doluyorlardı.

İhtiyar sendeliyerek gidiyordu. Çaldığı parayı kim bilir nerelerine saklıyor ve kimseye görünmeden kapağı dışarıya atmak istiyordu.

Soka kiçindeki kapıya doğru ilerlerken Ragıp yetişt:

— Dur, dedi. Yoksa..

İhtiyar durdu. Rengi sapsarı ol-muştu, Ragıpın öfkeden yüzü kızarmış, kaşları çatılmış, elleri titreme-ğe başlamıştı.

İhtiyar duvara dayandı. Kekeledi:

— Ne istiyorsunuz?

Ragıp dişlerini sıkarak:

— Ne istiyeceğim, dedi. Bilmiyor musun? Çıkart paraları.

İhtiyar sallandı. Elini cebine gö-türdü. Para tomarını pantolonunun cebinden çıkartıp korka korka u-zattı.

Dişlerini gıcırdatan Ragıp:

— İhtiyar eşek, dedi. Sana yut-turur muyum ben?

Ve küçük kapıdan çıkarak gitti.

İNTİKAM PERİSİ

HEYECANLI, AŞK VE SERGÜ-
ZEŞT ROMANI, GELECEK SA-
YIDA BAŞLIYOR!

CENNETE TELEFON
(5 inci sayfadadan devam)

« Seninle kavga edip ayrılmağa karar verişimizdenberi Mary'lerin yanında kaldığımı biliyorsun. Tommy santraldan beni istediği zaman karşısına tesadüfen o sırada nöbetçi olan Mary çıkmış ve fişi hemen eve bağlamış. Böylece... »

Kocası: « İşte geldi! diye sözünü kesti. Demindenberi seninle tekrar konuşmak için etrafımda top gibi zıplayıp duruyor. Ama birbirinize söyleyeceklerinizin birazını da eve saklayın, e mi? »

ISSIZ ADADA

(6 ncı sayfadadan devam)

Saunders sağlarının diken diken olduğunu hissetti. Yerinden kımıldamağa bile cesaret edemiyordu. Birşeyler söylemek istedi, beceremedi, dili tutulmuştu sanki. Çukur gitgide büyüyordu. Peck mutlaka kendisini öldürüp oraya gömdükten sonra elmaslarla beraber sandala atılarak kaçacak ve belki de bir gemiye raslayıp kurtulacaktı. Hayır, Saunders göz göre göre buna razı olamazdı. Nihayet kararını verdi. Peck uykuya dalar dalmaz hemen kayığı yavaşça suya indirecek ve buradan uzaklaşacaktı. Allah nasıl olsa ona yardım ederdi. Bu düşünce ile biraz müsterih olarak kalktı ve makinesinin başına geçerek heyecanlı halini Peck'e sezdirmemeğe çalıştı.

Gökte yıldızlar parlamaya başlarken Saunders çıt bile çıkarmadan makinesini içeri yerleştirerek kayığın ipini çözdü ve sahile kadar çekti. Fakat onu tutacak kuvveti bile kalmamıştı. Birdenbire ipi elinden kurtulan sandalı karanlık sular sürükleyip götürdüler. Saunders de bitap bir halde kumların üzerine yuvarlandı kaldı. Peck uyanınca sandalın yerinde olmadığını gördü. Onbeş dakika sonra çukuru doldurmuştu bile...

Öğleye doğru bir Amerikan ticaret gemisinin adaya yaklaşmakta olduğunu görünce dünyaya yeniden doğmuş gibi sevindi. Herşey istediğinden de âlâ olmuştu.

Sahile çıkan tayfaları sevinç çığlıkları koparak selâmladı.

Adamlar sordular: « Adınız J. W. Peck değil mi sizin? »

Peck şaşırarak: « Evet, ama nasıl biliyorsunuz? »

« Çünkü sizi cinayet suçu ile tevkif için aldık! »

Biraz sonra ona J. W. Peck'in kumda çukur kazarken alınmış filmi gösteriyorlardı. Film şu sözlerle sona eriyordu: « 22 Temmuz 1946 da J. W. Peck'in öldürdüğü elmas taciri W. R. C. Saunders tarafından çekilmiştir. »

BİNBİR ROMAN

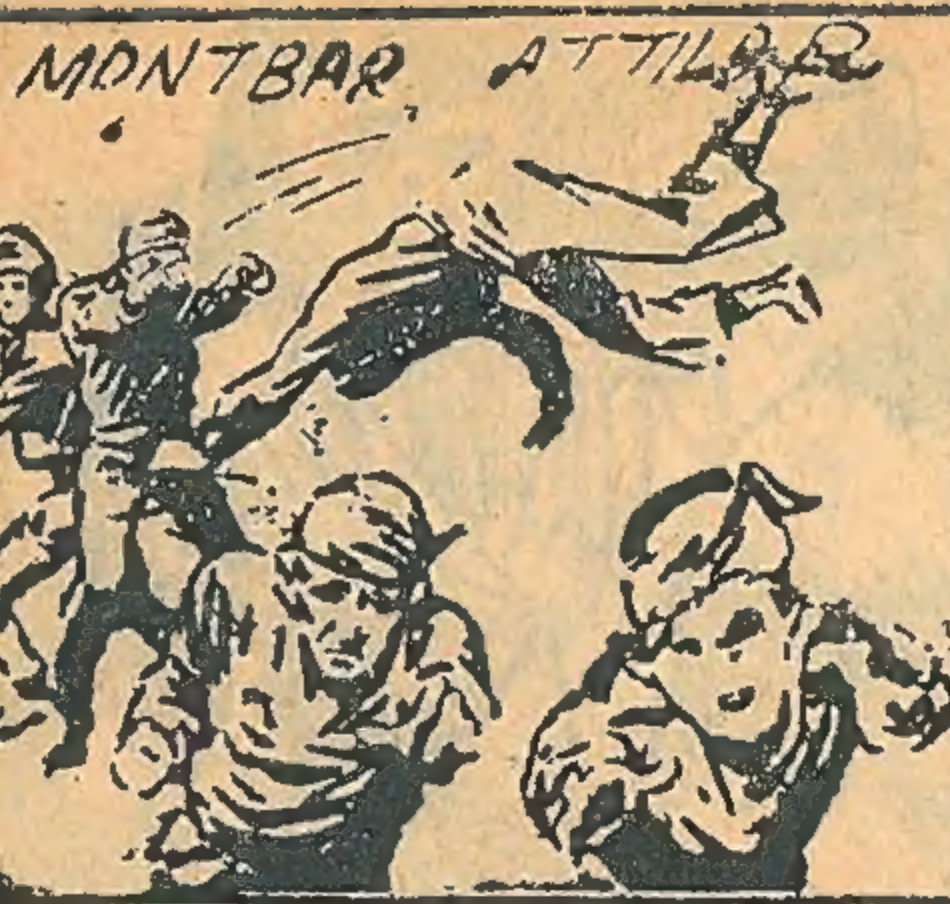
Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
- 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY

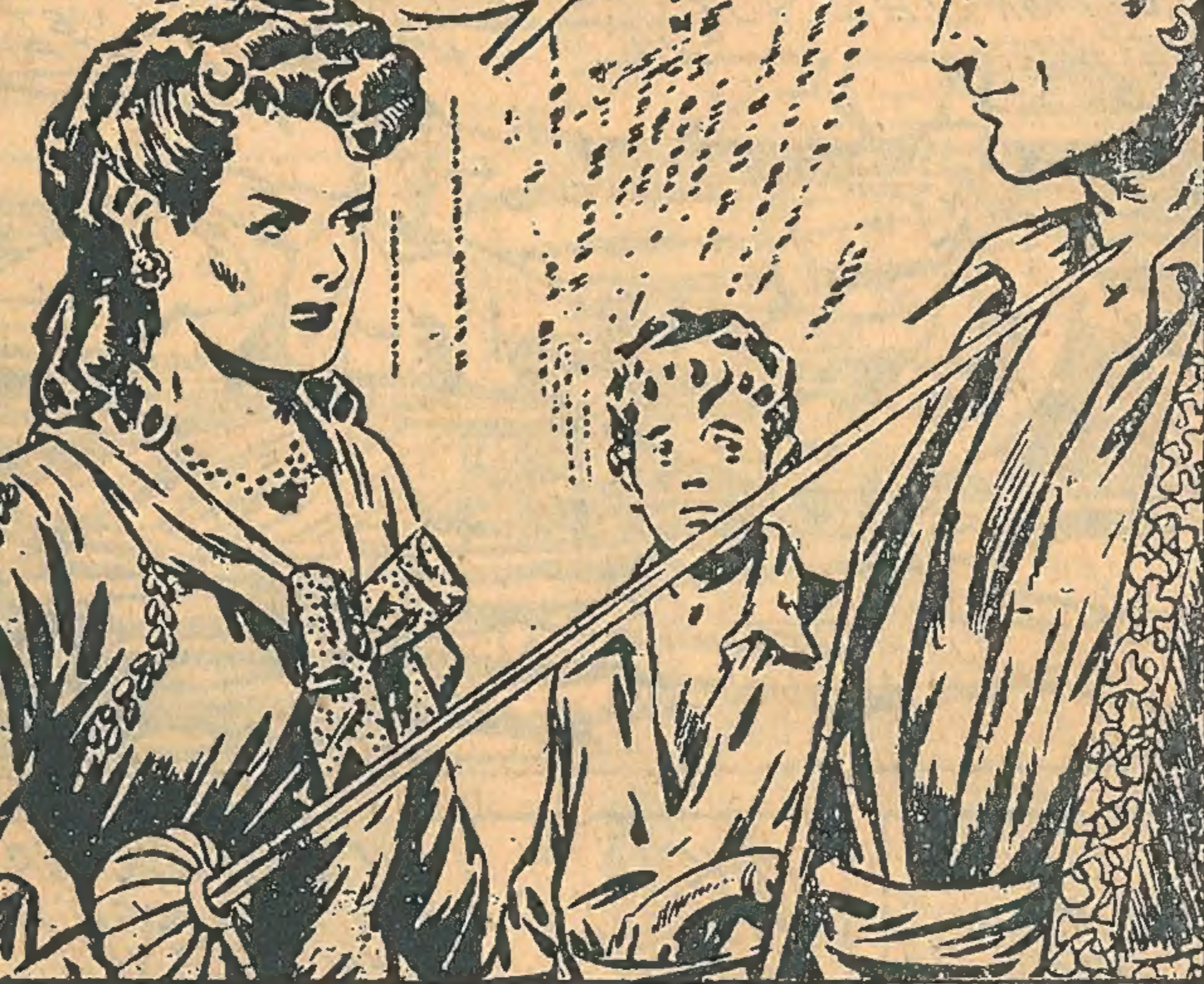
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEYİ

KORSANLAR KRALI

No: 30

AKLINIZ SIRA KURTULMA
PARASI KOPARACAGINIZI UMMU
YORSUNUZ.. MARAKAİBONUN
EN YÜKSEK KULESİNE
ASILACAKSINIZ.

MONTBAR BU SIRADA ÜÇ YAR-
DAKİSİYLE GELDİ. HİD-
DETEN SAPSARI
KESİLMİŞTİ.

ŞUNU BANA VERİN.. ŞİMDİ İŞE
YARAYACAK İŞTE.. SİZ DE
GERİDE DURUN

MERSEDESLE MARGRİTİN
GÖZLERİ KORKUDAN FAL
TAŞI GİBİ AĞILDI. BU OLA
ĞANÜSTÜ BOĞUŞMAYI SEY-
RE BAŞLADILAR. KOR-
SANLAR KRALI ASLANLAR
GİBİ DÖVÜŞÜYÖRÜ.

MONTBAR.. GÜLE GÜLE.. YIR-
MI GÜNE KADAR
MAHKEMEYE
GEL.

SAKLANAN GEMİCİLER
MONTBARIN RÜFÜRLERİ
Nİ İŞİTİNCE YAVAS YA-
VAS DIŞARI UGRADILAR

HAYDİ GÖK UZATMA.
YİN BURADAN GİDE-
LİM. KAYIK HAZIR.

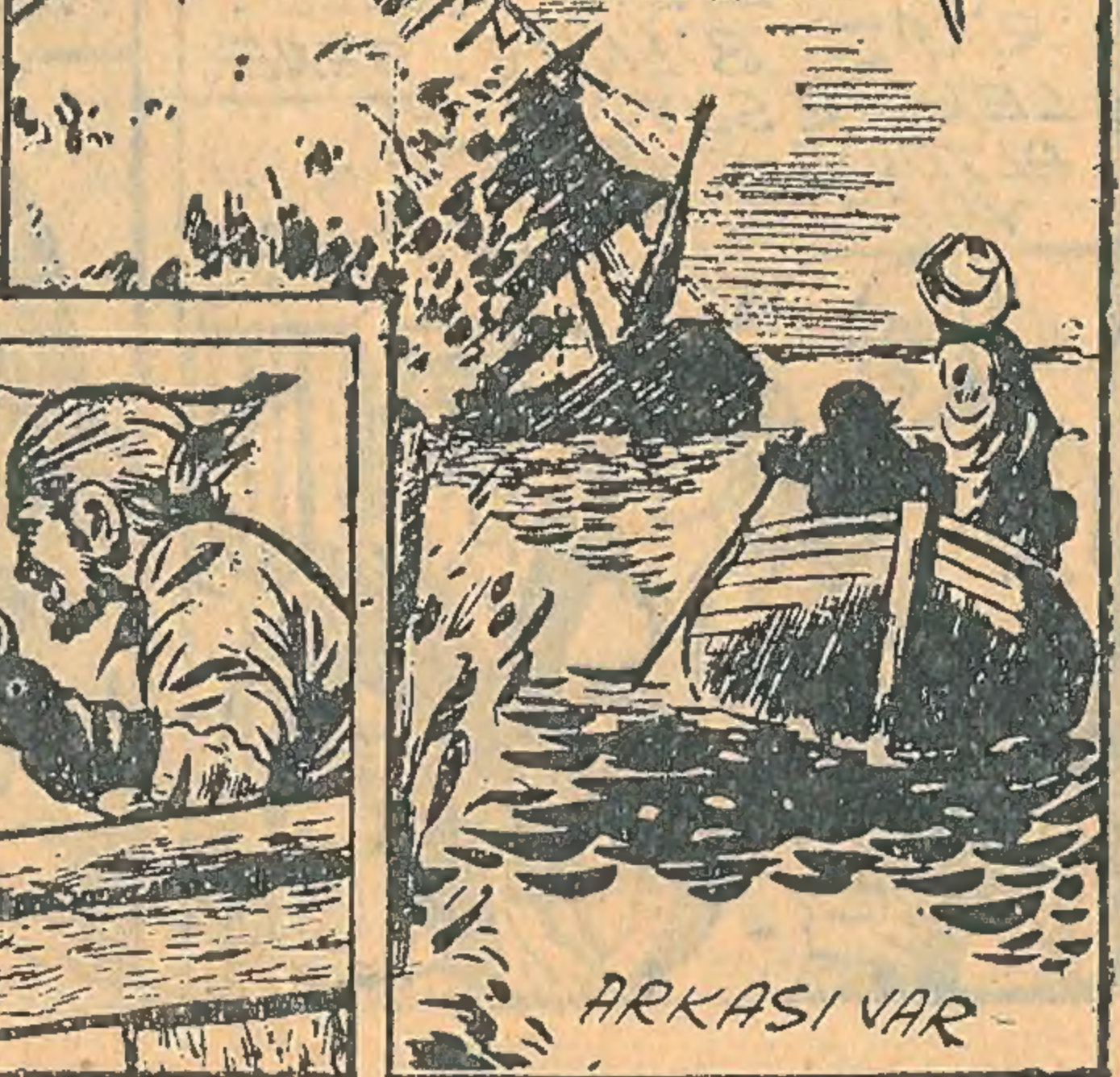

ŞU KAYIĞI BATIRAMAZ
SANIZ HEPİNİZİ ASA-
CAĞIM.

FENA ATEŞ EDİYORLAR

HEMEN ARKAMI-
ZA DÜŞECEKLER.
TEDBİR ALMALIYIZ
PÖTİFOK.

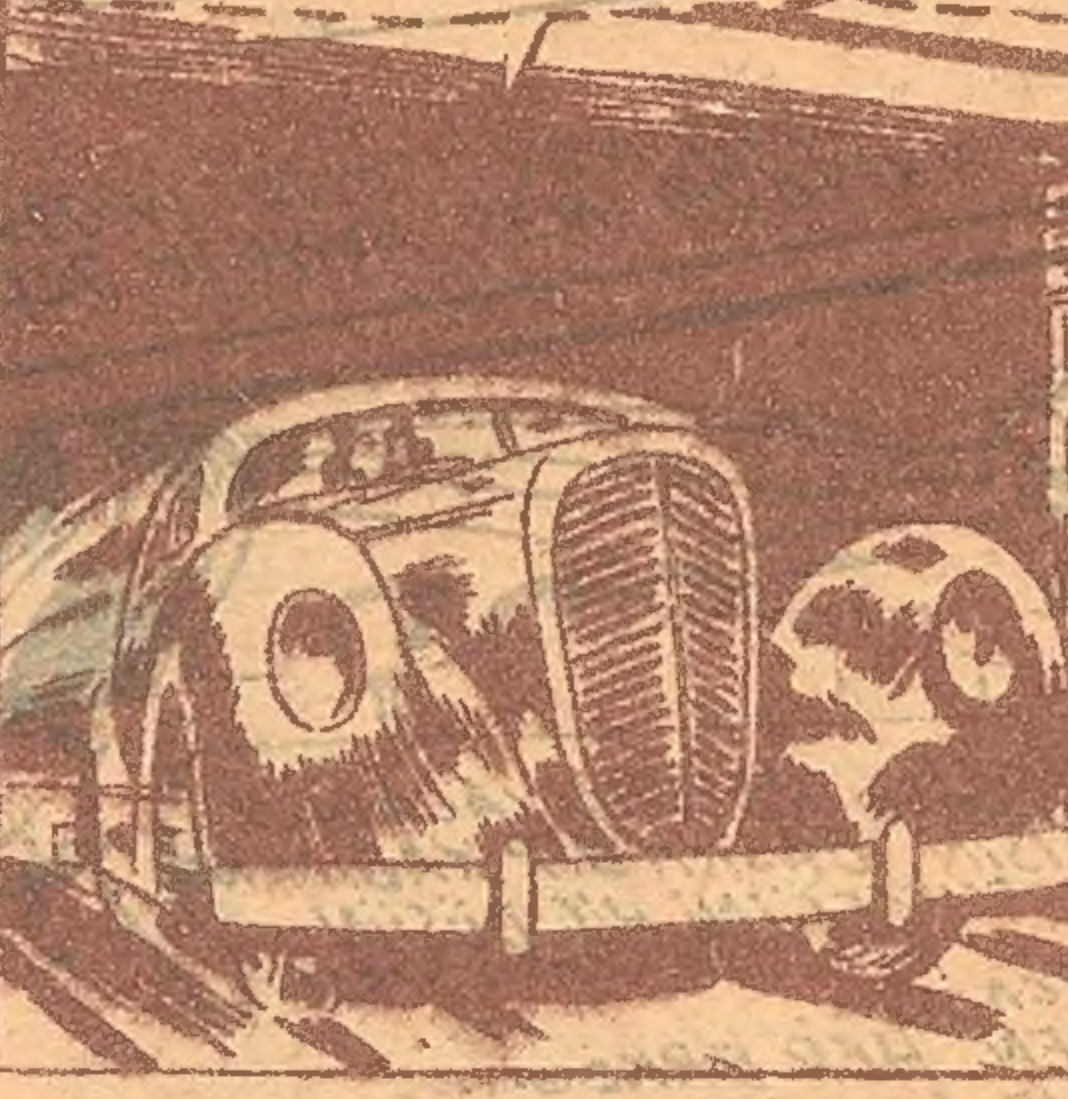
ARKASI VAR

GİZLİ VAZİFE!

MİSELİN DİREKSİYONA GEÇTİ.

TANRI YARDIMKIM OLSUN. PEK TE İYİ KULLANAMAM.

DUR.. DUR.. NEREYE?

ATEŞ ETSENNAR? MÜMKÜN OL-
DUĞU KADAR GÜRLÜTÜ ETMEK
VE PAŞANIN
ARABASINA
BAKMAK
EMRİNİ
AL-
DINI

HİTLERE İSYAN HAZIRLIYAN SUBAY-
LARDAN BİRİ OTOMOBİL HOMURTUSUNU
DUYDU. SUS... SAHCE'DE
BİR OTOMOBİL SESİ VAR.

PENCEREYE KOŞTULAR. ÖL-
MAHVOLDUK.. BİZİ TUZA
GA DÜŞÜRDÜLER. KAÇ-
MIŞ LAR.

PEKİ GİDEN
KİM?

.. KARISI
YOL.. SİR
ARKADA
ŞI..

YAPILACAK
BİRŞEY VAR
ONU YAKA-
LAMAK.

MİSELİN YOLDA GİDERKEN..
NE YAPACAĞIM.. OTOMOBİL KUL-
LANMASINI DA PEK BECERE-
MİYORDUM.. NE OLACAK HA-
LİM?

BİR YOL AĞIZINDA BİR ASKER DURMASI
İÇİN İŞARET ETTİ. DURMAK İSTEDİ. BECERE-
MEDİ.

HAY AKSI ŞEYTAN..
FRENİ BULAMIYORUM.

NÖBETÇİ HAVAYA ATEŞ ETTİ.

OTOMOBİL DURDU.

YAPTIĞIMI
İŞARETİ GÖR
MEDİNİZ Mİ?

BU RESMİ ARA-
BA İLE NERE-
YE GİDİYOR.
SUN?

NÖBETÇİ KÂ-
GİDİ GÖZDEN
GEÇİRDİ.

PEKİ NEYE YAL-
NIZSINIZ. SÖFÖR
SİZİNLE BERA-
BER OLMALIYDI.

HİÇ SORMAYIN. ZAVALLI
BİR BOMBARDİMANDA
YARALANDI. SEYYAR HAS.
TANEEYE Bİ-
RAKIP YOLU
MA DEVAM
ETTİM.

BİRAZ SONRA OTOMOBİL BÜTÜN
HIZIYLA TEKRAR YOLA KÖYÜLDÜ.
KAFALI KARI. YALNIZ OTOMO-
BİLİ İYİ İDARE EDEMİYOR.
DİLİ DE BİRAZ ÇETREFİL
GELDİ BANA.

BU OTOMOBİLİ KUL-
LANMAK SAKAT.. BİR
KAZA OLMUS HİSSİ
VERMELİYİM.

ARKASI
VAR.

İKİ AŞK ARASINDA

LUREN MİRMANIN UZATTIĞI MEKTUBU KAPAR GİBİ ALIR.

"SEVGİLİ MİRMA" BUGÜN SAAT İKİDE KARARLAŞTIRDIĞIMIZ GİBİ "TEHLİKELİ KADINA" ÇİÇEKLERİ GÖNDERDİM. GALİBA DERHAL AĞA DÜŞTÜ VE PİLANIMIZ MÜKEMMEL SÜRETETE YÜRÜYOR. ŞİMDİ SANA ÇİÇEK GÖNDERİYORUM. SANA TEMİN EDERİM. Kİ KORKTUGUN GİBİ MELEK YÜZLÜ KADINA BAĞLANANMIYACAGIM...

LUREN SAPSARI KESİLİR, YÜZÜ DEĞİŞİR VE DERHAL İNTİKAMCI BİR HÂL ALIR...

ALCAKLAR! BİR KALPLE BÖYLE OYNANIRMI? BEN SİZE HİÇ BİR FENALIK YAPMAMIŞTİM...

HER İSTEDİĞİNİ YAPAMIYACAGINA İNANMALISIN. BASKA BİR KADININ İSTIRAP ÇEKECEĞİNİ HİÇ DÜŞÜNMEYEN HER ERKEĞİ KENDİNE ASIK ETMENİN DOĞRU OLMADIGINI ANLAMAN LAZIM...

YA ÖYLEMİ? BENDE SANA BAŞKA BİR SEY GÖSTERİYİM. ÖYLEYSE "BU SEVGİLİ MİŞANLINDAN BİR SAAT EVVEL ALDIĞIM BİR MEKTUPTUR. OKU. GALİBA BU OYUN HOŞUNA GİTMEYİŞ ÇÜNKÜ BURADA BENİM YANIMDA BİR GEÇESİNİ BERABER GEÇİRDİ HİÇ TE BİR KURBANA BENZEMİYORDU...

LUREN MİRMAYA BİR KAĞIT UZATIR.

BAK OKU DA GÖR SENİ NEKADAR ALAKADAR EDECEK...

"SEVGİLİM, BERABER GEÇİRDİĞİMİZ O TATLI SAATLERİN HALA TESİRİ ALTINDAYIM. ARTIK DÜNYADA BENİM İÇİN BİR SEN YAR-SIN...")

YALAN SÖYLÜYORSUN...

ALÂ... BUNUNLA ÖĞÜNÜLECEK DURUMDA DEĞİLSİN. TOM HER ERKEK GİBİ SENİN BİR ZAAF ANINDAN İSTİFADE ETMİŞ...

ÖYLE AMA BEN ALÂDE BİR KADIN DEĞİLİM MİRMA. TOMUNU SANA BIRAKIYORUM. LAKİN YİNE BENDEN BAHSE DİLECEK OLURSA HİÇ SASMA. DİKKAT ET. LUREN İLE İHTİYATSIZÇA OYUN OLMAZ...

MİRMA ÇIKAR ÇIKMAZ LUREN KENDİSİNİ SEDİRİN ÜSTÜNE ATAR. ZALİM HAKİKAT ONA ÇOK FENA TESİR ETMİŞTİR...

ALCAKLAR! BANA YAPTIĞINIZ BU OYUNU SİZE ÇOK PAHALIYA MÂL EDECEĞİM...